Cyan Magenta Yellow Black

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

СЕРЕДА 31 березня 2004 року

№ 60 (3310)

ФОТОФАКТ

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Сьогодні під стінами Кабінету Міністрів України завершується перший етап триденної всеукраїнської акції протесту під гаслом «Досить обкрадати народ». Учасники акції вимагають від уряду вивести з бюджетної тіні приховані 10 мільярдів гривень і збільшити за рахунок цих коштів зарплати вчителям, лікарям, науковцям та підвищити пенсії на 30 відсотків.

Другим етапом цієї акції може стати щотижневе пікетування уряду, яке відбуватиметься під час засідання КМ.

ВІЗИТИ

Старт Року Польщі

Учора ввечері президенти України й Польщі Леонід Кучма та Александр Квасневський урочисто відкрили Рік Польщі в нашій державі. Церемонія відбулася у Національному академічному театрі опери та балету ім. Т. Шевченка в Києві. Сьогодні вранці має відбутися робочий сніданок Александра Квасневського та Прем'єр-міністра України Віктора Януковича, після чого український і польський президенти покладуть квіти до пам'ятника Тарасові Шевченку. Заплановано коротке спілкування глав держав із журналістами. Сьогодні ж по обіді Александр Квасневський має повернутися додому.

ОФІЦІЙНО

Парламентарії співчувають жертвам терору

Голова Верховної Ради Володимир Литвин надіслав телеграму співчуття Голові Олій Меджлісу Республіки Узбекистан Еркіну Халілову у зв'язку із загибеллю людей унаслідок терористичних актів. «Українські парламентарії з почуттям глибокого болю сприйняли звістку про терористичні акти в Узбекистані, що призвели до загибелі й поранення ні в чому не винних людей, — ідеться в телеграмі. — Вражені жорстокістю і нелюдськістю терористів, що повинні отримати якнайсуворіше покарання за свої злочинні дії. Просимо передати співчуття рідним і близьким загиблих і побажання якнайшвидшого одужання постраждалим».

Консультації задля поглиблення міжпарламентських зв'язків з Угорщиною

З 30 березня по 1 квітня делегація Верховної Ради України на чолі із заступником Голови ВР Олександром Зінченком перебуває з робочим візитом у Будапешті. Під час візиту очікується проведення низки україно-угорських консультацій, спрямованих на істотне поглиблення зв'язків між Верховною Радою і Державними Зборами Угорщини. Заплановані, зокрема, переговори з питань реалізації домовленостей щодо створення Парламентської асамблеї України та Угорщини.

НавколоЕколо

Непомітні сусіди

Цього птаха знають усі, але майже ніхто не бачить. Точніше, не звертають на нього уваги. Справді, горобці стали настільки звичною частиною міського життя, що ми просто сприймаємо їх як щось сіреньке, що шмигає під ногами на зупинках, вулицях, на стоянках між машинами.

В Україні зустрічаються два види — хатній горобець і польовий. Відрізняються вони один від одного розмірами, кольором і місцеперебуванням, що видно з назви. Хоча на зиму польовий горобець, як і багато птахів, теж летить ближче до людей...

Гніздяться горобці в найрізноманітніших місцях. Частенько в гніздах лелек улаштовуються цілі гуртожитки, можуть займати гнізда ластівок, будиночки шпаків, однак іноді господарі безцеремонно виганяють непроханих гостей. Горобець не соловей і не має якихось особливих вокальних здібностей, кольору теж скромненького... Але, погодьтеся, його задерикувате «чирик!» приємно звучить серед асфальту і міського гаму...

Сергій ГЛАДКЕВИЧ.

Фото автора.

Добре, коли все добре

Білий дим з тунелю метрополітену загрозливо насувається на платформу. Потім повалив чорно-бурий, геть закривши ліхтарі освітлення. Темний тунель перетворюється на небезпечне пекло. Чую, як по радіозв'язку звучить тривожне: «Вогонь посилюється, палає оббивка крісел. Кілька пасажирів знепритомніли, скоріше просимо допомоги!..»

За кілька хвилин з тунельної темені виринають стривожені й... щасливі люди. Вони неушкоджені. Їх супроводжують працівники охорони метрополітену. Водночас у задимлену темноту пірнають бійці пожежно-рятувальної служби Міністерства з питань надзвичайних ситуацій. Одні тягнуть пожежні шланги, інші тримають у руках ноші, рятувальні засоби. Аж ось з тунелю виносять тих, хто найбільше потерпів, хто нездатний сам пересуватися. На платформі їм надають першу медичну допомогу, а потім переносять до ескалатора, піднімають нагору. Там на них чекають «швидкі допомоги».

(Закінчення на 3-й стор.).

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

У НОМЕР

На світ з'явилися утрьох

Багатодітною матір`ю стала 21-річна бухгалтер із села Красні Партизани Красногвардійського району Криму Оксана Романова. Три семимісячні хлопчики благополучно з`явилися на світ з інтервалом в одну хвилину. За словами медиків, молода мама і три богатирі почуваються добре. Щоправда, у батька немовлят, Сергія, немає роботи, а в сім'ї — власного будинку, **повідомляє наш власний кореспондент Віктор ХОМЕНКО.**

Відповідатимуть за байдужість

Прокуратурою Олександрівського району Кіровоградської області порушено кримінальну справу проти посадовців райдержадміністрації, селищної ради та районної санепідемстанції за ненадання належної допомоги місцевим жителям. Про це повідомили нашому кореспондентові в прес-службі прокуратури Кіровоградської області.

Нагадаємо, ще 19 серпня 2003 року внаслідок автомобільної аварії з цистерни КрАЗа на ділянку, розташовану у водоохоронній зоні річки Тясмин, вилилося 15 тонн мазуту. Посадові особи Олександрівської РДА, селищної ради та санепідемстанції не забезпечили ліквідацію наслідків екологічного забруднення. А 83-річна господарка ділянки, її донька та двоє онуків не були евакуйовані і проживали в умовах, небезпечних для здоров'я, **передає наш власний кореспондент Олег БОНДАР.**

Смерть від... дерева

17-річна студентка одного з технікумів Донецька загинула від удару старого дерева, яке впало в Куйбишевському районі обласного центру. Після занять дівчина разом із подругою поспішала на автовокзал, щоб їхати додому в Луганську область. Сухий стовбур обвалився на перехожих несподівано. Одна зі студенток устигла врятуватися, інша дістала смертельні травми. Мешканці вулиць імені 9 Травня і Трудових резервів, де сталася трагедія, стверджують, що не раз зверталися до комунальних служб із проханням спиляти старі дерева, висаджені півсотні років тому. Уже цього року зафіксовано кілька таких падінь, щоправда, досі обходилося без жертв, **інформує наш власний кореспондент Ліна КУЩ.**

БЛІЦОПИТУВАННЯ — ЧЕРНІГІВ

Чи постуєте і сповідаєтеся?

Олег Бузун, голова Бахмацької райради:

— Не вживаю скоромного у перший та останній день посту. У інші дні, на жаль, не виходить. Стараюся щороку сповідатися.

Альона Федоренко, 20 років, реалізатор фруктів:

— Не постую, але фактично м'яса не їм.

Марія Титенко, 67 років, пенсіонерка:

— Я постую практично увесь рік. Ну скільки тієї пенсії, тож економлю на всьому. А сповідатись якось не привчилася.

Валерій Приходько, 48 років, робітник:

— Я вже десятий рік постую і сповідаюся. Це, на мою думку, і для здоров'я корисно, і для душі.

Розпитував Сергій ПАВЛЕНКО.

ВРОЖАЙ-2004

Весняні кредити рік нагодують?

На поля Харківщини вже вийшло більш як три тисячі тракторів — приблизно третина наявних у регіоні, повідомив заступник голови облдержадміністрації Степан Масельський. Паливом сільгосппідприємства краю забезпечені поки що тільки на 60 відсотків. І в деяких районах за минулий тиждень не додалося жодної тонни.

Потреба аграріїв у кредитних ресурсах для весняно-польових робіт — 132,6 млн. грн., тоді як договорів укладено трохи більш ніж на 88 млн. грн., **передає наш власкор Микола КОСИЙ з Харкова.**

(Продовження теми на 3-й стор.).

Коротко про важливе

Учора

■ У Києві пройшов науково-практичний семінар на тему «Перспективи комерціалізації науково-технічних досягнень та ринкові аспекти формування і використання інтелектуального капіталу в сучасних умовах».

Сьогодні

■ Інститут трансформації суспільства проведе «круглий стіл» «Транспортна інфраструктура Києва: як досягти європейських стандартів».

Завтра

■ У столиці відбудеться Всеукраїнська нарада представників страхового ринку «Підсумки діяльності страхового ринку України за 2003 рік: проблеми та перспективи розвитку страхування».

МВФ надав Україні 605 млн. дол. кредиту стенд-бай

ПОЛІТИКА

У законопроекті про місцеві вибори понад 700 поправок

До законопроекту про вибори в місцеві органи влади надійшло 728 поправок. Про це повідомив лідер фракції Компартії, член конституційної комісії парламенту Петро Симоненко.

На позавчорашньому засіданні комісії розглядався законопроект про вибори у Верховну Раду Криму, а також місцеві органи влади. «Наша Україна» та «бютівець», голова Комітету з питань державного будівництва і місцевого самоврядування Анатолій Матвієнко, зазначив П. Симоненко, вимагали, щоб питання про вибори у Верховну Раду Криму було винесено в окремий законопроект. (До речі, на цьому наполягають депутати Кримської автономії). Крім того, пропонувався переглянути концепцію законопроекту і повернутися до мажоритарної системи виборів у місцеві органи влади.

Проте ці пропозиції не були підтримані учасниками засідання, **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

ФОТОФАКТ

Фото Вадима ЛІСНОГО (Укрінформ).

Вугіллям завалені навіть входи в конвеєрну, стверджує бригадир вибірників породи шахти імені Дзержинського Державного підприємства «Ровенькиантрацит» (Луганська обл.) Тетяна Лисицька. За добу на-гора тут піднімають 4,5 тисячі тонн якісного антрациту. На складі, розрахованому на збереження 15 тисяч тонн вугілля, уже накопичилося 30 тисяч. А вагонів під навантаження досі немає.

Підеш по «халяву» — зітреш підметки

САМОВРЯДУВАННЯ

Було б набагато менше проблем з житловими послугами, якби не відмовлялися від державної допомоги ті, хто має на це підстави, — переконані комунальники Херсонщини.

До «бездотаційного» рівня сімейного бюджету в обласному центрі недотягують 40 відсотків населення, але субсидії отримують лише 16. То чому люди відмовляються від «халяви»?

Найпершою причиною є елементарний страх перед чергами в коридорах, розкиданістю контор по різних кінцях міста та кількістю потрібних довідок. До того ж багатьох зупиняють різні «але», через які, навіть якщо сімейний бюджет — як кіт наплакав, субсидії не «положено». Адже законодавство не таке вже й «гладеньке». Приміром, каменем спотикання є документ на житло, котрий вимагає, щоб субсидію оформив лише його власник. Живе бабуся у власній хатині, пенсія маленька, але житло оформила на онука, який мешкає з батьками. А тут теж бюджету не вистачає, але син-студент — не прописаний, і до довідки про доходи входить лише зарплата батьків. Можна, стверджують чиновники, і в такому разі оформити належну сім'ї «халяву», але треба викликати спеціальну комісію. А до них, самі знаєте, як люди «охочі», та й впевненості нема, що комісія «визнає доцільність».

Тим часом, ситуація з підвищенням тарифів не раз спричиняла акції протесту, пікети, мітинги біля стін владних органів. На їх організаторів у влади — ве-еликий зуб: але для того, щоб постійні підвищення не били по кишені пересічного громадянина, достатньо оформити субсидію.

Як позитивний приклад херсонські комунальники наводять досвід Волинської області, який вони їздили вивчати, — тут, за словами начальника управління житлово-комунального господарства області Миколи Мартинюка, субсидії отримують 100 відсотків тих, хто має на них право. Отже, безхмарне життя комунальникам Луцька забезпечує держава — через адресні субсидії. Вигода приваблива передусім самим постачальникам — як не як, належні гроші з казни «вибити» все ж реальніше, ніж зі споживача. А з грішми й послуга стає якіснішою. А з якістю — і грошей більше.

Алла БРУСИЛОВА.

Херсон.

Колекція «Градобанку» передається державі

ФАКТ І КОМЕНТАР

Нещодавно Верховна Рада (370 голосів) ухвалила Закон України «Про передачу колекції образотворчого мистецтва АТ «Градобанк» у державну власність».

Про це варто нагадати, бо одразу вслід за тим кілька телеканалів повідомили, нібито згадана колекція нікуди не передається. Тож цитуємо щойно ухвалений закон:

«Стаття 1. Колекцію образотворчого мистецтва Акціонерного товариства «Градобанк» визнати об'єктом національного культурного надбання та передати її у державну власність.

Стаття 2. Колекцію образотворчого мистецтва Акціонерного товариства «Градобанк» віднести до державної частини Музейного фонду України, передавши її в установленому законодавством порядку на постійне зберігання до Національного художнього музею України у м. Києві.

Стаття 6. Кабінету Міністрів України до 31 грудня 2004 року розробити механізм відшкодування Національному банку України заборгованості Акціонерного товариства «Градобанк», що забезпечена заставою у вигляді колекції образотворчого мистецтва, та провести відповідні розрахунки з Національним банком України до 1 червня 2005 року, передбачивши кошти у проекті закону про Державний бюджет України на 2005 рік».

Той самий закон зобов'язує Кабмін передбачити в проекті держбюджету-2005 кошти на завершення будівництва нового корпусу Національного художнього музею України на вул. Інститутській, 3 та реконструкцію наявного приміщення.

До цього додамо, що Володимир Литвин дав усне доручення Бюджетному комітетові ВР: не чекати наступного року й передбачити певні кошти на реконструкцію музею, коли будуть вносити зміни та доповнення до держбюджету-2004.

Колекція цілком має бути передана до музею до кінця 2005 року. А нині її можна оглянути на першому поверсі того-таки національного музею. До речі, кожної останньої неділі місяця вхід сюди безплатний.

Віталій ЖЕЖЕРА.

СОТ до нас стала ближче

У рамках двосторонніх переговорів про доступ до ринків товарів і послуг у рамках СОТ Україна погодила більш як 95 відсотків тарифних позицій і майже завершила переговорний процес про вступ у Світову організацію торгівлі (СОТ). Про це повідомив на прес-конференції перший заступник Міністра економіки і з питань європейської інтеграції України Валерій П'ятницький.

Києв має завершити технічне доопрацювання проекту звіту Робочої групи з розгляду заявки України про вступ до СОТ. Під час неформального засідання робочої групи, яке відбулося минулого тижня, цей документ було взято за основу. До чергового офіційного засідання групи, наміченого на 21—22 квітня 2004 року, Київ повинен допрацювати окремі розділи, присвячені діючому режиму санітарних, фітосанітарних і ветеринарних заходів, технічних заходів, методиці розрахунку підтримки сільського господарства, режиму надання субсидій несільськогосподарському сектору економіки, доступу до окремих секторів ринку послуг тощо.

Як повідомив В. П'ятницький, найближчим часом Україна може підписати ще кілька протоколів про взаємний доступ до ринків товарів і послуг. Зокрема, з Еквадором і Аргентиною. Проблемними країнами залишаються Австралія, США, Японія, Молдова, Киргизстан, Тайвань і Китай.

Листівки на підтримку

Учора не відбулася сесія Львівської обласної ради. Не з'явилися депутати фракцій «Соціальна справедливість» (прихильники СДПУ(о)) і «Ділової Львівщини».

Замість сесії відбулося розширене засідання президії обласної ради за участю народних депутатів Петра Олійника, Ярослава Кендзьора, Володимира Яворівського. Було оприлюднено інформацію про те, що напередодні патрульно-постова служба затримала студентів, які розклеювали листівки на підтримку обласної ради. А біля приміщення облради мітингуючі підтримали голову обласної ради Михайла Сендака, **повідомила наш власний кореспондент Оксана ТЕЛЕНЧІ.**

На війні як на війні

Військовослужбовця українського національного контингенту Коаліційних об'єднаних оперативних сил в Іраку було поранено під час планового патрулювання вулиць іракського міста Аль-Хай.

Інцидент стався, коли український механізований патруль вирішив допомогти місцевому підрозділу цивільної оборони втихомирити збурений натовп. Коли людей вдалося переконати розійтися, один з іракців випустив автоматну чергу в бік миротворців. За повідомленням прес-служби Міністерства оборони, одна з куль поранила старшого водія механізованого взводу Мітіна в ліву руку. Після надання першої медичної допомоги нашого солдата терміново доправили до військового госпіталю в Багдаді. Нині його стан оцінюється як стабільний, життю військовослужбовця нічого не загрожує.

ПРОБЛЕМА

Будинок буде. Коли? Невідомо

Члени фастівського об'єднання громадян-забудовників «Дзвони Чорнобиля» пікетували будинок МНС України.

У 1996 році ліквідаторам, які проживають у Фастові, було запропоновано створити товариство для спорудження житлового будинку. Кожний уніс суму, еквівалентну 2800 доларам. Решту коштів мала виділити держава. Але ні держструктури, ні домобудівний комбінат своїх зобов'язань не виконали. Ситуація ускладнилася тим, що субпідрядник гроші пайовиків «повів», уникнувши відповідальності завдяки довідці психіатра про неосудність.

За словами начальника управління капітального будівництва Василя Андреєнка, у МНС вирішувати проблему не відмовляються.

За час будівництва будинку померло чотирнадцять членів кооперативу...

Олег ДЕНИСОВ.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

У НОМЕР

Ласкаво просимо до НАТО!

Країн—членів альянсу стало 26

Через 15 років після закінчення «холодної війни» і через 13 років від моменту розпаду СРСР НАТО розширилася на територію, що була колись частиною радянської наддержави. Церемонія приєднання до НАТО семи нових країн Центральної і Східної Європи — Румунії, Болгарії, Словаччини, Словенії, Литви, Латвії та Естонії — відбулась у Вашингтоні. Ратифікаційні документи про входження до альянсу держсекретареві Коліну Пауеллу в міністерстві фінансів США вручили прем'єр-міністри перелічених держав. Звертаючись до «новобранців», керівник американського зовнішньополітичного відомства сказав: «Ласкаво просимо до найбільшого і найуспішнішого альянсу в історії!» Організація Північноатлантичного договору сьогодні протистоїть «новому ворогу» — міжнародному тероризму, підкреслив президент Джордж Буш у виступі на церемонії з нагоди приєднання до НАТО нових країн.

Хвилі терактів в Узбекистані

Уперше на території країни з'явилися терористи-смертники

Учора в Узбекистані відбулися чергові теракти і перестрілка між працівниками міліції і, як передбачається, терористами. За попередніми даними, є поранені. Повідомлень про жертви на момент, коли верстався номер, не надходило.

У столиці країни запроваджено безпрецедентні заходи безпеки. Ташкент патрулюють посилені наряди міліції та військовослужбовці. Доступ у місто обмежено. Кожну автомашину ретельно оглядають. Дошкільні заклади закрито. У республіці розпочинає роботу спеціальна урядова комісія для розслідування обставин вчинених напередодні терактів у Ташкенті та Бухарському районі, внаслідок яких загинули 19 осіб. Її очолює особисто президент країни Іслам Карімов, котрий в телеінтерв'ю пообіцяв знайти винних. Про причини терактів розмов багато, але нічого певного немає. Ніхто відповідальність за них поки що не взяв.

Ташкент «опустив шлагбаум» на всіх контрольно-пропускних пунктах на кордоні з Таджикистаном для запобігання можливого перетину кордону терористами. Таджицький генерал сказав, що в Душанбе з розумінням поставилися до цих превентивних заходів узбецької влади, яка вперше в такому масштабі зіштовхнулася з проявом тероризму.

Яна СТАДІЛЬНА.

Поділ на «мармур» і «пісок»

Конституційний Суд прийняв рішення: положення частини другої статті 9 Закону «Про державну підтримку засобів масової інформації і соціальний захист журналістів» є конституційним.

Суть його: «Тариф на оформлення передплати та доставку передплатникам друкованих періодичних видань повинен становити не більше 40 відсотків собівартості виготовлення одного примірника передплатного видання».

Отже, Конституційний Суд, з одного боку, підтвердив право Верховної Ради приймати такі рішення, а з другого — стабілізував відносини між «Укрпоштою» (монополістом у галузі оформлення і доставки передплати) та видавцями.

Адже не секрет, що «Укрпошта» регулярно заявляла про наміри збільшити вартість своїх послуг з оформлення і доставки газет та журналів.

Здавалося б, усе гранично зрозуміло. Проте вже пролунали жорсткі визначення з приводу згаданого рішення: «дискримінаційне стосовно читачів». З певним застереженням — мовляв, ідеться про «механізм визначення тарифів».

Опонент згаданої норми закону чомусь вирішив, що це погано насамперед для якісних видань. Ось його визначення таких: є «мармур» — це якісна періодика, яку, звичайно, уособлює його газета, і «пісок» — це решта видань. До речі, якісними можуть бути різні предмети: отрута, бомба, бульварні, порнографічні та інші «жовті» видання.

Автор «будівельної» аргументації доходить висновку, що читач просто жадає платити великі гроші за високоякісний продукт (читай — газету) типу «мармур». Винахідник того самого «мармуру», імовірно, не зовсім розібрався з поняттям «собівартість».

Цитуємо Закон «Про державну підтримку засобів масової інформації і соціальний захист журналістів»:

ст. 1. «Собівартість виготовлення одного примірника передплатного видання — будь-які прямі матеріальні і загальновиробничі витрати, пов'язані із створенням друкованих періодичних засобів масової інформації (видань), без урахування колірності друку видання та витрат на оформлення передплати, доставку передплатникам друкованих періодичних видань чи будь-яких інших витрат розповсюджувача».

Іншими словами, законодавець упорядкував не тільки витрати розповсюджувача, а й видавця. А також захистив читача від довільного підвищення цін на періодику. Про що йдеться? Собівартість — це тільки прямі виробничі витрати: папір, друк, оплата праці. А якщо видавець вирішить включити сюди персональний «мерседес», утримання особистої охорони, роздутих штатів, розкішних кабінетів і оплату різних презентацій, ювілеїв тощо, а за все це мав би платити читач, — то такій «турботі» про співгромадян законодавець поставив заслін.

Мало того, автори закону С. Правденко, Б. Беспалий, М. Томенко, яких підтримали Верховна Рада і Конституційний Суд, попередили і можливе штучне зменшення оподатковуваних витрат. Не дозволивши включати у собівартість усі витрати, законодавець передбачив оплату податку на прибуток. А це — пенсії, підтримка незаможних, коротше — соціальні програми.

Справедливо підкреслив суддя Василь Німченко, котрий доповідав це питання: Конституційний Суд, приймаючи рішення, захищав інтереси 20 мільйонів українців. І якщо вже монополіст «Укрпошта» зазнає втрат, то передбачено компенсацію за рахунок державного бюджету.

Голова Національної спілки журналістів Ігор Лубченко, який послідовно стояв на позиції обмеження апетитів розповсюджувачів преси, стверджує, що КС підтримав свободу слова в Україні.

Цю саму думку підтвердила і Рада національної безпеки та оборони, яка раніше вивчала претензії «Укрпошти».

І не треба прикриватися «якісним продуктом» із серії «будматеріалів». Щонайменше некоректно стосовно інших видань.

Добре, коли все добре

РЕПОРТАЖ

(Початок на 1-й стор.).

Трохи згодом вдається дізнатися, що в тунелі метрополітену, неподалік станції «Площа Льва Толстого» в одному з вагонів стався вибух невідомого предмету... Невдовзі дим слабшає. З тунелю виводять останнього пасажира, виносять і останнього непритомного. На щастя, всі живі.

...Вже майже третя ночі. Піднімаюся нагору і я. Там «швидких» уже немає. Але спокійно «дрімають» кілька пожежних автомобілів. Їм не довелося цієї тривожної ночі вступати у двобій з вогнем. Тут, на станції метро.

Тепер настав час заспокоїти вас, шановні наші читачі. То було чергове тактичне навчання, під час якого перевіряли оперативно-технічні характеристики цієї станції, особливості гасіння пожеж і ліквідації наслідків надзвичайних подій у підземних спорудах і рухомому складі метрополітену.

Трагедія в московському метро 6 лютого ц. р., під час якої загинуло 39 осіб, змушує і зобов'язує службу охорони Київського метрополітену й міську пожежно-рятувальну службу ще і ще раз перевіряти свою спроможність у разі потреби діяти оперативно й рішуче. Бо саме від злагодженості, професіоналізму і вмілої координації їх дій залежить життя сотень людей. Адже у кожному вагоні метрополітену в годину пік перебуває 200-250 пасажирів, а у всьому поїзді може бути й більше тисячі.

У нашому випадку бійці МНС були справжні. Роль пасажирів виконували солдати. Задоволений був результатами навчанням начальник Київського метрополітену Микола Шавловський. А от начальник департаменту—керуючий силами МНС, генерал-лейтенант Григорій Марченко відзначив певні недоліки під час цих показових навчань і пообіцяв наступні провести краще — раптово, в екстремальніших умовах.

...Випадковість. У неділю ввечері в напрямі станції «Площа Льва Толстого» з увімкненими сиренами мчать кілька пожежних автомобілів. Зупиняюся і з хвилюванням дивлюся їм услід: «Очевидно, десь біда. Як добре, що у нас є тепер мобільна аварійно-рятувальна служба, бійці якої у будь-який час готові прийти на допомогу». Хоча знаю: їм і самим потрібна допомога. У забезпеченні новітніми технічними засобами. А їхній вишкіл справді треба організовувати вміло й ефективно. Щоб у разі виникнення небезпеки, як і під час цих навчань, все завершувалося благополучно.

У понеділок уранці переглядаю оперативне повідомлення прес-служби головного управління МНС України в місті Києві. За минулі вихідні ця служба ліквідувала у столиці 25 надзвичайних пригод...

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Київ.

ВІТЧИЗНЯНИЙ СТИЛЬ

«Гайдамака» проти льоду

Фото автора.

На суднобудівному заводі імені 61 комунара закладено буксир «Гайдамака», що споруджується на замовлення ДП «Дельта-лоцман». Контракт на будівництво підписано минулого літа. Його виконання дало змогу не тільки завантажити роботою колектив, а й випробувати на практиці сучасну технологію будівництва малотоннажних суден.

«Начинку» судна здійснює компанія «Роллс-ройс». Новий буксир буде одним із найпотужніших у Чорноморсько-Азовському басейні. Судно здатне виконувати всі види буксирних операцій, забезпечувати льодове проводження караванів суден, здійснювати доставку лоцманів на судна в зимовий період з виламуванням льоду на судноплавній частині каналу, обстежувати судноплавні шляхи і проводити рятувальні операції.

Унікальність «Гайдамаки» — в можливості працювати носом і кормою, розвертатися на місці, кантувати судна водотоннажністю до двох тисяч тонн, працювати у будь-яких погодних умовах. Буксир буде передано замовнику наприкінці цього року. Проект вартістю п'ять мільйонів доларів фінансує миколаївська філія банку «Аваль».

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

Європейське управління. Як це робити

Сьогодні у приміщенні Інституту міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка відбудеться зустріч з учасниками міжнародної конференції «Європейське управління».

Проект фінансується програмою TACIS, і його мета — сприяти процесу наближення українського законодавства до законодавства ЄС. Плановано підвищити рівень освіти з права Євросоюзу та міжнародного права для тих груп українських фахівців, які безпосередньо залучені в цей процес. Це — державні службовці, юристи приватного сектора та викладачі вищих навчальних закладів країни.

ВІСТІ З ЛУГАНЩИНИ

У гітари немає національності

Всеукраїнський музичний конкурс імені братів Воєводіних продемонстрував, що молоде покоління українців чудово грає на народних інструментах —баяні, домрі, балалайці, гітарі та бандурі. В уже третьому огляді юних талантів, що проводиться в Луганську під патронатом Міністерства культури України, взяло участь майже 200 юних музикантів від 8 до 19 років. Представник династії Воєводиних — академік, професор, народний артист України член журі В'ячеслав Воєводін зазначає: унікальність цього заходу в тому, що з нього, по суті, починається інтерес молоді до народних традицій і культури. Цей конкурс дав путівку в життя багатьом своїм лауреатам, які стали студентами престижних музичних вищих навчальних закладів країни.

Плановано наступний конкурс провести через два роки і зробити його міжнародним.

Кожному луганцеві — по кущу троянд

Таке рішення прийняла міська влада Луганська, плануючи зробити обласний центр красивим, квітучим і впорядкованим. Комбінат зеленого господарства має намір посадити близько 500 тисяч кущів троянд — за кількістю жителів міста. Правда, зроблять це не за один раз, а протягом кількох років. Інші клумби засадять однолітніми рослинами. У будь-якому разі керівники Луганська обіцяють, що місто буде зелене і квітуче.

Алла АНТИПОВА.

З вибором «вільної мови»

Наступне твердження опонента законодавця: ціна передплати зростатиме за рахунок тарифів на доставку — просто виявляє нерозуміння елементарних норм закону. Не може розповсюджувач «накручувати» вартість своїх послуг на собівартість видання! Не має права! Іншими словами, видавець сам визначає величину вартості передплати і жодна «Укрпошта» не додасть до неї і копійки. А якщо все-таки приплюсує, то має відповідати за порушення закону.

Інша справа, що вартість передплати не має бути меншою за вартість послуг розповсюджувача, визначену відповідно до закону! Тобто — 40% собівартості видання.

Саме для цього в кожного видавця повинні бути досвідчені юристи та економісти.

А в даному разі автор «мармурової» ідеї елементарно переплутав адресата своїх претензій. Усе, що він стверджує, наприклад, «гроші за доставку приплюсовуються до ціни видання, яке одержує передплатник», є не наслідком прийнятого парламентом закону і підтвердженого Конституційним Судом, а суперечить йому. Розповсюджувач уперто обходить норми закону. Адже якщо ст. 9 обговорюваного документа врешті-решт запрацює, те передплатна ціна навіть на такий «якісний продукт» істотно знизиться. І «мармур», можливо, набере стільки передплатників, скільки він декларує тиражу.

Позитивно, що опонент законодавця піклується про оперативність доставки. Це розумно. І тут потрібно об'єднати зусилля, що й йому і пропоную.

Тепер про пільги з ПДВ. Законодавець намагався захистити не тільки передплатника, але ще й вітчизняний інформаційний простір, а також українську мову як державну і визначальну для титульної нації.

Згоден, що норму потрібно уточнити. Але я хотів би загострити увагу на одному з аргументів супротивників прийнятої ВР норми. «Розповсюдження всіх видань на інших мовах віднині оподатковуватиметься державою. Сьогодні це становить в Україні майже дві третини ринку преси», стверджують опоненти.

Додам від себе, більшість з цих двох третин друкують російською мовою. До речі, як і «мармурове» видання. Де, в якій країні в такому жалюгідному стані перебуває періодика, що видається державною мовою, — можливо, в Англії, Франції, Німеччині?

Облиште, добродії, не лукавте. Не ПДВ для вас поганий, а складно перейти на державну мову.

Тут опонент у дивний спосіб вирішив охарактеризувати україномовні видання та ті, що друкуються іншими мовами. Тепер він, як відомий у ранній творчості Хазанова герой, попрямував на кухню.

Вдавшись до кулінарних досліджень навколо секретів «борщу» і «щів», критик роботи ВР заговорив про елітність кухарів, що, знову-таки, ліплять високоякісні видання на відміну від всіх інших. От тут у майстра «щів» буде перебір.

А як хочеться бути супер, екстра і ще щось на кшталт цього! Але не можна бути кращим, ніж є. До речі, хотілося б одержати ще і роз'яснення з приводу «вибору вільної мови» у країні Україна.

Звідси запитання:

а) українська мова «не вільна»?

б) хто візьметься визначати, яка мова «вільна»?

Щось є недобре у всій цій будівельно-кухонній риториці.

Я загалом поділяю занепокоєність щодо вітчизняного інформаційного простору. Але я проти поділу ЗМІ за типом «мармур» і «пісок», «борщ» і «щі». Мало того, відкинути б видавцям, хоча б тимчасово, розбіжності і об'єднатися, щоб відновити право читача одержувати періодику щодня!

Уже час, а то читати газети незабаром будуть тільки в Києві та ще в обласних центрах. І жодні елітні «щі» не допоможуть.

Анатолій ГОРЛОВ.

ПРОГНОЗ

Точніше — значить, з урахуванням усіх ризиків

Гостра потреба відновити колишні обсяги виробництва в сільському господарстві, позбувшись високих темпів імпорту продовольства, надає додаткової ваги нинішнім прогнозам урожаю зернових у 2004/2005 маркетинговому році. Точка зору держави щодо цього відома — 32—35 мільйонів тонн зерна. Тим часом, на думку Аналітичного агентства «Агрикультура», валовий збір зерна пшениці може становити майже 16 мільйонів тонн.

Перебір

Агентство стверджує, що відповідно до рекомендацій наукових установ оптимальною площею зернових культур для України є 14,5 —15,0 млн. га. У 2003 році цьому важливому чиннику не приділяли належної уваги. Частину загиблих площ озимих пересіяли не зерновими, а соняшником, кормовими культурами або взагалі не пересівали. Це призвело до того, що зібрали врожай лише на 11,1 млн. га, а валовий збір зерна становив 20,2 млн. тонн. Нинішнього року загальна посівна площа зернових культур може становити 15 025 тис. га, зокрема 6 852 тис. га озимих і 8 173 тис. га ярових культур. Через пересівання частини озимих культур, переведення частини зернової кукурудзи в силосну, загибель посівів від стихійних лих під збирання піде 14 169 тис. га, що наближається до рекомендованого наукою оптимального рівня.

Здебільшого гарний і задовільний стан посівів озимих зернових культур наприкінці лютого, достатні вологозапаси ґрунту у всіх регіонах, а також заходи із забезпечення зернових культур добривами і пестицидами дають підстави прогнозувати вищу, ніж торік, урожайність — 23,9 ц/га (2003-й — 18,2 ц/га). На жаль, основний чинник підвищення врожаю — добрива — може бути задіяний не повною мірою. Підвищення цін на світовому ринку на аміачну селітру призвело до того, що азотно-тукові заводи переважно експортують цей вид добрив і не зацікавлені реалізувати їх вітчизняним споживачам за нижчими цінами.

У разі збереження прогнозованих збиральних площ зернових культур (14 169 тис. га) валовий збір зерна може становити 33 923 тис. тонн. Зерна озимих культур — 16 832 тис. тонн (майже 50 відсотків), ярових — 17 091 тис. тонн (майже 50 відсотків). Найвищі обсяги зерна можна очікувати в господарствах Одеської області —2 609 тис. тонн, Полтавської — 2 345 тис. тонн, Дніпропетровської — 2 251 тис. тонн, Вінницької — 2 012 тис. тонн, Кіровоградської — 1 997 тис. тонн, Харківської — 1 955 тис. тонн.

Зерна пшениці (озимої і ярової) може бути зібрано 16 188 тис. тонн (2003 рік — 3 599 тис. тонн), зерна ячменю — (озимого і ярового) — 8 360 тис. тонн (2003 рік — 6 833 тис. тонн). Отже, аналітики в поточному році прогнозують валовий збір зерна майже в 1,5 разу більше, ніж у минулому посушливому. Однак, вважають вони, намічений програмою «Зерно України-2004» рівень у 40 млн. тонн не буде досягнуто.

Недобір

Фахівці агентства гадають, що основними причинами недобору зерна буде невиконання господарствами вимог технологій вирощування зернових культур. 2003 року в середньому під зернові культури було внесено лише по 25 кг/га діючої речовини мінеральних добрив (1990-й — 123 кг/га). Не набагато збільшиться внесення добрив і в 2004 році, у зв'язку з їх експортом, що активізувався останнім часом, і підвищенням цін.

Складним залишається забезпечення господарств технікою: 232 тисячі тракторів — це трохи більш як половина від технологічної потреби, та й понад 80 відсотків із них уже відпрацювали амортизаційний термін. Ще гірше становище із зернозбиральними комбайнами: за потреби в 112 тис. штук в наявності маємо 53,6 тис., до того ж 90 відсотків уже вичерпали свій термін. Бракує 46 відсотків жниварок, 42 відсотки плугів, 43 відсотки культиваторів, 4 відсотки сівалок. Унаслідок такого становища польові роботи не можуть бути виконані вчасно та якісно, буде допущено великі втрати врожаю зерна через надмірно тривалі терміни збирання.

Заходи, спрямовані на дотування вирощування деяких зернових культур (50 грн./га) недостатні, щоб кардинально поліпшити становище в зерновому господарстві.

На одержання позитивного результату врожаю ярової пшениці, ярового ячменю, вівса й гороху, разом із добривами і захистом рослин від шкідників, хвороб і бур'янів, вплине ранній початок весняних польових робіт. Це дасть змогу підготувати ґрунт, провести сівбу й одержати сходи ранніх ярових культур в умовах помірних температур, до пересихання верхнього шару ґрунту.

Сергій МИКОЛАЄВ.

Фото з архіву «ГУ».

УРОЖАЙ-2004

Строката арифметика

На Житомирщині провели весняну «інвентаризацію» сільгосппідприємств. З'ясувалося, що лише 151 господарство із 733 спроможне самотійно впоратися з весняними польовими роботами. 203 — у вкрай складній ситуації, бо не мають не тільки коштів, а й майна під заставу. Між цими полюсами — «середняки», які потребують підтримки, щоб не скотилися до розряду «лежачих».

Нагадавши про великі суми кредитів, що їх взяли саме ті сільгосппідприємства, які не можуть тепер розрахуватися з банками, голова облдержадміністрації Сергій Рижук зазначив: «Не можна допустити, щоб безвідповідальні керівники знову «проїли» кошти», **повідомляє наш власний кореспондент Олексій КАВУН.**

ПОЛІТИКА

Олександр БАРАНІВСЬКИЙ: «Не треба наступати на одні й ті самі граблі»

ХТО Є ХТО

Із досьє «ГУ»

БАРАНІВСЬКИЙ Олександр Петрович. Народний депутат України за списком Соціалістичної партії України. Народився 28 березня 1955 року в селі Гайки Володарсько-Волинського району на Житомирщині. Закінчив Житомирський сільськогосподарський інститут, за фахом агрономом. Працював головою колгоспу у рідному районі, головою Коростишівського РАПО, першим секретарем райкому партії, представником Президента України в Дзержинському районі, займався підприємницькою діяльністю, був журналістом. Член СПУ, Голова підкомітету з питань доходів Бюджетного комітету ВР.

— Представник Президента в районі, підприємець, журналіст, нині народний депутат України і лідер соціалістів області — що за цими змінами у вашій біографії?

- 1992 року, працюючи представником Президента в районі, я написав заяву, зазначивши, що не згоден з тим, куди нас ведуть і хто веде. Побувши деякий час без роботи, пішов у бізнес. Влада не любить тих, хто проявляє самостійність, тож були сильні наїзди різних служб. 1995 року став членом СПУ, мене обрали одним з керівників її обласної організації. Тоді вона була невеликою й об'єднувала переважно людей похилого віку. Я був одним з молодих. Олександр Мороз запропонував обрати мене першим секретарем замість попереднього керівника, який пішов із цієї посади за віком. Бізнес мій розгромили, тому, щоб захистити себе, став працювати в газеті «Правда Украины» власкором по західних областях. Пізніше був помічником-консультантом народного депутата Олександра Мороза. Тепер маємо потужну обласну організацію СПУ, в якій десять тисяч членів партії.

У Соцпартії ідеологічна ніша соціал-демократії європейського типу. Люди це зрозуміли. До нас пішла молодь, і тепер середній вік членів обласної організації - 43 роки, подають заяви навіть люди, визнані у світі бізнесу.

— Які найголовніші враження від роботи в парламенті, зустрічей з виборцями?

— Переконуюся, що правильно робимо, коли захищаємо пропорційну систему виборів, бо не можна знову наступати на ті самі граблі. Якось був у мене на прийомі дуже сварливий чоловік. Я запитую його: а чому ж ви проголосували по мажоритарному округу за депутата, який діє в парламенті всупереч вашим інтересам? Давно відомо, що людина голосує, як їй підказує розум, а не шлунок, тоді, коли вона не голодна. Наші люди до того дуже совісні: якщо їм дадуть десять гривень, трохи крупи чи олії або ж сто грамів наллють, треба відробити. От і виходило: за партійними списками один і той самий виборець голосував за соціалістів, бо йому подобається наша програма, а по мажоритарному округу — за представника зовсім іншої партії, бо той щось дав чи ще тільки пообіцяв. Звичайно, партія має відповідати за свого кандидата. Але я проти імперативного мандата, тобто проти того, щоб забирати депутатське посвідчення в тих, хто вийшов із фракції. Та й не може бути, щоб усі члени фракції були зобов'язані голосувати тільки так, як лідер сказав, бо тоді парламент можна формувати тільки з керівників фракцій. Ще одне враження від зустрічей із виборцями: на майбутніх президентських виборах люди готові віддати свої голоси за єдиного кандидата, якого запропонує опозиція.

— Чи є у вас друзі в інших фракціях?

— Звичайно. Тверезі голови є серед представників різних політичних спрямувань — і в лавах «регіоналів», і в «Нашій Україні», а з комуністів з особливою повагою ставлюся до Бориса Олійника. Чесно скажу, що нема в мене близьких людей серед есдеків.

— Ви в 22-річному віці очолили колгосп, згодом керували сільським районом. Як оцінюєте нинішні зміни на селі?

— Це не реформи, а чистий розгром. Він пов'язаний з тим, що в майбутньому можна буде торгувати землею, а чим більше село стоятиме на колінах, тим вона буде дешевшою. Але я вірю, що рано чи пізно до влади в Україні прийдуть чесні люди, з тіні буде виведено кошти, що дорівнюють держбюджету, отож можна буде підвищити пенсії і зарплати, зросте попит на товари, а це дозволить створити додаткові робочі місця. Якщо буде чесна влада, з нашими людьми і з нашими чорноземами на Україну чекає гарна перспектива.

— Родина поділяє ваші політичні погляди?

— Діти — члени Соцпартії, а дружина, хоч і безпартійна, разом з нами ходила в піший похід.

— А діти який шлях у житті обрали?

— Дочка закінчує Одеський медичний університет. А син живе в селі Пряжевому під Житомиром, вчиться в МАУП на четвертому курсі. Торік вони обоє одружилися. Уявляєте, за два тижні — два весілля! Про онуків поки що мовчать. А ми з дружиною залишилися удвох у квартирі, бо в лютому поховав маму.

— Хобі маєте?

— Не покинув журналістику. А читаю передусім аналітичні статті та публікації на історичні теми. Колекціоную мисливську зброю. От тільки на природу з нею вдається вирватися рідко. Востаннє був торік — на відкритті полювання на пернатих.

Інтерв'ю взяв Олексій КАВУН.

Вода і тепло активізують партійний рух

РЕГІОН: ПОЛІТИЧНИЙ СПЕКТР

Тарифна конфронтація

Політичне життя Чернігівщини на початку року помітно пожвавилося після підвищення спочатку в Чернігові, а потім і в області тарифів на воду та теплопостачання. Вимушений захід влади (Приведення навіть після запровадження нових цін утримує найнижчі середньостатистичні показники в Україні) став нагодою для багатьох партій заявити про себе, продемонструвати власну опозиційність, активність. Спостерігалося навіть суперництво між комуністами та соціалістами, які ініціювали проведення низки протестних акцій, мітингів у центрі Чернігова.

Спочатку на Алеї героїв навпроти облдержадміністрації мітингували члени КПУ, а через годину—дві біля міськвиконкому — соціалісти. Заходи збирали від 300 до 2000 пенсіонерів, партійців та прихильників партій, а було й до 5000 мітингувальників.

У лютому протестувальники майже на дві години зупинили рух транспорту на центральних автомагістралях міста та прийняли резолюцію: через два тижні, якщо влада не прийме рішення про зниження тарифів, перекрити залізницю.

Остання погроза мала певний результат: голова облдержадміністрації Валентин Мельничук скасував розпорядження про підвищення тарифів на комунальні послуги. Він рекомендував органам місцевого самоврядування спільно із підприємствами-надавачами послуг у двотижневий термін ретельно проаналізувати всі складові діючих тарифів на теплопостачання та водовідведення, їх відповідність чинній законодавчій та нормативній базі.

«І ось — перемога, — читаємо в листівці-реакції на вищезгадане рішення обкому КПУ. — Приклад — трудящі, згуртовані навколо Комуністичної партії України, завжди досягають успіхів у боротьбі за свої права».

Щоправда, у «перемоги» виявилося багато авторів. Насамперед, підскочили політичні акції місцевих соціалістів, очолюваних народним депутатом України Миколою Рудьковським. В очах виборців фактично соціалісти стали сьогодні опозиціонерами номер 1 до діючої влади, залишивши позаду «Батьківщину» та «Нашу Україну».

Однак після десятиденної роботи спеціально створена в Чернігові комісія з аналізу чинних тарифів на комунальні послуги, до якої входили і представники місцевих партій, на останньому засіданні прийняла рішення залишити нові ціни на водопостачання і водовідведення незмінними.

— Уповноважені від СПУ, «Батьківщини», УНП, ПСПУ, — повідомив секретар обкому СПУ Михайло Коропатник, — проголосували проти цього рішення, але, хоч як прикро, голоси управлінців, деяких представників партій переважили. Це змушує нас знову вдаватися до протестних акцій.

У результаті відбулося спільне засідання лідерів місцевих організацій СПУ, «Батьківщини», УНП, які обговорили текст звернення до голови облдержадміністрації В. Мельничука, а також до вищих владних інстанцій з вимогою скасувати рішення Чернігівського міськвиконкому. Оскільки їхні зауваження на комісії з аналізу діючих тарифів зовсім не враховано. Партійці, зокрема, називали справді вражаючі цифри й факти: за їхніми даними, наприклад, «Чернігівводоканал» добуває за добу менше 170 літрів води на людину, а з кожного споживача це відомство бере плату за 300 літрів.

Місто знову зарясніло оголошеннями — запрошеннями на пікетування.

Мал. Михайла САЧКА.

Редактора «на місце не поставили»

Ще одним епіцентром напруженості на Придесенні є на сьогодні взаємовідносини трудового колективу обласної газети «Гарт» та обласної ради, яка є одним із співзасновників видання з передплатним тиражем 57068 примірників. Після того, як редактор щотижневика Дмитро Іванов торік не здобув мандат народного депутата України на довиборах у Верховну Раду, газета фактично перетворилася на рупор опозиції, зокрема Соціалістичної партії України. Восени минулого року «Гарт» помістив низку публікацій, спрямованих проти керівництва обласної ради. Мало того, трудовий колектив редакції зареєстрував без згоди співзасновника в Держвидавництві комітеті телебачення і радіомовлення України російськомовну загальнодержавну газету «Гарт», яка дублює російське чернігівський варіант «Гарту». Виникла низка правових колізій щодо експлуатації комунального майна, сумісництва посад головного редактора тощо.

Усі ці питання, як очікувалося, мала розв'язати десята сесія облради, що відбулася наприкінці березня. До її порядку денного було внесено звіт головного редактора «Гарту». Звіт прийняли до відома, а роботу Д. Іванова визнали незадовільною. Редактора зобов'язали виправити наявні недоліки, дотримуватися програмних цілей і поінформувати про реалізацію виконання рішення сесії з приводу звіту в листопаді, тобто, після виборів президента. Отже, жодних репресивних дій, як дехто сподівався, не було. Поетові Д. Іванову пощено. Депутатський корпус не побажав «поставити редактора на місце». Існуюча законодавча база сьогодні захищає керівників ЗМІ набагато краще, ніж це було раніше.

«Невидима» робота

Дещо тихо і «невидимо» плине робота місцевих осередків НДП, СДПУ(о), АПУ, яким не з руки мітингувати: губернатор — член СДПУ(о), два його заступники — члени НДП.

Щоправда, останнім часом активізувала діяльність Аграрна партія України, яка має на Придесенні майже 11 тисяч членів. З ініціативи народного депутата України Івана Рішняка в області створено об'єднання журналістів у рамках проекту АПУ «Аграрна партія і преса».

А загалом — партійні штаби «владних» партій в очікуванні розпоряджень і грошей, які з'являться на президентські вибори. Поки що неясність — чи буде єдиний кандидат від влади і хто ним буде, хто союзник, а хто супротивник — не додає їм снаги для підвищення активності.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігів.

Професіоналізм суддів вищий від корпоративних інтересів

Як ми вже повідомляли, 10 березня 2004 року на черговому засіданні Вищої ради юстиції Миколу ШЕЛЕСТА обрано новим головою цього конституційного органу держави. Своє перше інтерв'ю на цій посаді він дав «Голосові України».

— Вища рада юстиції України — орган, який відповідає за формування високопрофесіонального суддівського корпусу. Вперше в історії ради на цю посаду обрано суддю. Як сприйняла це громадськість?

— Обрання мене на посаду сприйнято нормально. Адже відбувся звичайний процес ротації. Як відомо, першим головою ради був представник Президента України, другий — представник юридичних навчальних закладів та наукових установ. І, нарешті, я представляю суддівський корпус країни. Обрання судді на посаду голови ради викликало позитивну реакцію міжнародних організацій, які розцінюють цей факт як крок України на виконання рекомендацій експертів ради Європи.

Користуючись нагодою, хочу подякувати Голові Верховної Ради України Володимирові Литвину за поздоровлення у зв'язку з обранням мене головою ВРЮ і за розуміння проблем, які стоять перед Вищою радою юстиції як важливою державною інституцією. Я розцінюю це як довіру парламенту, вважаю, що співробітництво з депутатами та комітетами Верховної Ради сприятиме реалізації законів і справедливості в країні.

— Відтепер судді, чиї дисциплінарні справи розглядатиме ВРЮ, можуть розраховувати на вашу підтримку і розуміння?

— Якщо ви натякаєте на корпоративні інтереси, то для цього підстав немає. З початку цього року радою внесені подання про звільнення чотирьох суддів з посади за порушення присяги. Такі рішення я підтримую і підтримуватиму надалі, оскільки судова система потребує очищення від тих суддів, які умисно порушують чинне законодавство, завдають шкоди інтересам громадян і тим самим — іміджу держави. Разом з тим кожне таке звільнення має ґрунтуватися на законних підставах, а не на інтересах будь-яких політичних течій.

— Ваше ставлення до ідеї позбавлення суддів права безстрокового обрання і обрання суддів кожні десять років?

— Я підтримую європейський напрямок розвитку нашої держави та європейські гарантії недоторканності суддів, однією з яких є безстрокове призначення кандидатів на посади суддів. Сьогодні є такий вузол проблем, що він змушує пересічного громадянина роками відстоювати своє право у судових інстанціях.

Фото Володимира ТРЕБЕНКА.

Довідка

Микола Анатолійович ШЕЛЕСТ народився 1950 року в Первомайську Миколаївської області. Після здобуття вищої освіти у Харківському юридичному інституті понад двадцять років працює у судових органах, майже десять з них — суддею Верховного Суду України. 24 жовтня 2002 р. V з'їзд суддів України призначив його членом ВРЮ. З 12 червня 2003 р. Шелест М. А. обіймав посаду заступника голови Вищої ради юстиції.

Як суддя Верховного Суду України, можу сказати, що часом і найвища судова інстанція не завжди може виправити ситуацію, оскільки за чинним законодавством вона позбавлена можливості скасовувати незаконне судове рішення з власної ініціативи.

— Президент України нещодавно заявив, що після політичної реформи наступною буде судова. В чому ви бачите суть цієї реформи і як вона має відбуватися?

— Це надзвичайно важливе питання. Якщо говорити коротко, нам необхідно створити ефективну структуру судової системи. Після відомого рішення Конституційного Суду, яким визнано невідповідними Конституції України положення Закону України «Про судоустрій України» щодо утворення в системі судів загальної юрисдикції Касаційного суду, з'явилися різні проекти. Я сьогодні не хотів би давати їм оцінку. Але вважаю, що ця реформа, образно кажучи, має бути повернута обличчям до людини. Зокрема, лакмусовим папірцем мають бути розумні терміни остаточного вирішення справи у судових інстанціях.

— Які пріоритетні напрямки в роботі Вищої ради юстиції на найближчу перспективу?

— Раді виповнилося шість років. Досвід її діяльності дає підстави стверджувати, що нормативна база, яка регулює роботу апарату, напрацьована, але потребує вдосконалення, що спричинить зміни і в самій структурі. Але головним і найболючішим питанням є діяльність ВРЮ з формування суддівського корпусу. Проблема полягає в тому, щоб визначитись, хто саме вирішує кадрову політику в судовій гілці влади. Однозначної відповіді нема, тому що дії кваліфікаційних комісій, Державної судової адміністрації, Верховного Суду України, Вищої ради юстиції неузгоджені. Така ситуація не тільки неприйнятна, а й шкідлива для судової системи. Сьогодні в центральних регіонах є три—п'ять кандидатів на посаду судді, тобто є конкурс. То чи не варто запровадити його офіційно, тим більше що на місцях, у районах, такий конкурс дає можливість оцінити кандидата не тільки з точки зору професійної підготовки, а й, що надзвичайно важливо, отримати інформацію стосовно його моральних якостей?

Вища рада юстиції готує свої пропозиції Верховному Суду, Державній судовій адміністрації України з цього приводу, але я не готовий їх з вами сьогодні обговорювати, оскільки вони виходять за рамки короткого інтерв'ю — отже на нас з вами чекає ще одна зустріч.

— Дякую за розмову.

Бесіду вів Сергій ДЕМСЬКИЙ.

На знімку: Микола Шелест приймає поздоровлення з обранням головою Вищої ради юстиції від колишніх голів цього органу Валерія Євдокимова та Сергія Ківалова.

У Трускавці — велика толока

Міський голова Трускавця Лев ГРИЦАК мав нагоду опанувати не одну суміжну спеціалізацію. Свого часу вісім років працював головним лікарем відомого санаторію «Лісова пісня», що на березі Світязю, й водночас розбудовував його. 1986 року його запросили добудувати санаторій «Карпати» в Трускавці, а 1993-го — групу авторів (архітекторів, будівельників і головного «диригента») цього величного комплексу, окраси курорту, відзначили Державною премією України. Досвід будівничого став у пригоді. Нині у Трускавці будують 25 об'єктів.

Трускавецькій громаді вкрай набридло безладдя в міському господарстві, яке тривало роками і «ховалося» за зовнішнім курортним блиском. На час виборів нового голови над містом «завис», мов дамоклів меч, колосальний борг — 13 млн. 474 тис. грн. за використані енергоносії та надані комунальні послуги. Інженерні мережі були вкрай зношені — їх надто довго ремонтували «методом кілка». Понад десять років не закуповували техніку для комунальних служб міста.

Передвиборна програма Льва Грицака була максимально заземлена і конкретна, а тому її виконання нині легко перевірити і проконтролювати.

— Трускавець став великим будівельним майданчиком завдяки політиці ефективного використання землі, — коментує міський голова.

Результати нової політики не забарилися. Місто Трускавець за низкою рейтингових оцінок, що характеризують його життєдіяльність, здобуло 2003 року перше місце в області. За минулий рік бюджет розвитку міста виконано на 5 млн. 963 тис. грн., що в 40(!) разів більше, ніж 2001 року.

Кошти, певна річ, самі собою не приплили. Їх великою мірою «притягли» революційні реформи, ініційовані міським головою та його командою за підтримки депутатів міської ради. Чи не найважливішою новацією стала реорганізація житлово-комунального господарства міста. Замість ліквідованих жеків, окремих структур теплового господарства, комунгоспу, водоканалу створено єдине комунальне підприємство «Наше місто» з єдиним розрахунковим центром збору платежів — для зручності мешканців міста. Така централізація сприяла тому, що заборгованість за використані енергоносії та надані комунальні послуги швидкими темпами зменшується. Для цього підприємству виділено кошти на придбання сучасної прибиральної техніки, закуплено контейнери європейського взірця для збору сміття.

Однією з болючих для регіону і Трускавця проблем є водопостачання. Львів'яни, до слова, два роки чекають обіцяного і почали втрачати надію, а в Трускавці вже помітні зрушення, досягнуто стабілізації. І знову цифри говорять самі за себе: 2003 року на міську програму водопостачання було виділено 1 млн. 94 тис. грн. Для порівняння: 2001 року ця цифра становила лише 120 тисяч. Щоб не розпорошувати зусилля, міська влада поставила собі за мету утворити незалежне підприємство з водопостачання. Тепер реконструюють старі і купують та будують нові резервуари, поміняли 1500 погонних метрів труб. Уперше за останні десять років розпочали ремонт зливово-каналізаційних систем.

І мешканці міста, і численні гості курорту оцінили в обличчі міста те, що відразу впадає у вічі. Заасфальтовано дороги, вимощено плиткою тротуари, встановлено нові бордюри. Для більш ефективного господарювання в цій царині влада подбала про підпорядкований їй міський асфальтовий завод, який уже дає першу продукцію. Співзасновниками заводу є шляхобудівельна організація і комунальне підприємство «Наше місто».

У Трускавці встановили 30 нових опор, 620 енергозбережних світильників фірми «Ватра-Шредер». Реконструкція вулиць, автомобільних кілець, скверів проводиться з урахуванням неповторного колориту прикарпатського міста-курорту.

Виконання всіх цих програм істотно вплинуло і на розв'язання соціальних проблем.

— У нас практично немає безробіття, — каже міський голова Лев Грицак. — За минулий рік додатково було створено 350 нових робочих місць. Тепер навіть бракує фахівців.

Велика толока триває. Трускавець готується до Великодніх свят. Ось-ось зазеленіють чудові парки і сквери, які гармонійно доповнюють образ оновленого курорту. І постане перед очима громади і гостей ошатне місто-писанка.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Трускавець
Львівської області.

ПІДВОРІТТЯ

Дядьки на гойдалці

*Биті пляшки і сліди від вогнищ спотворили дитячий майданчик, що вечорами стає місцем «стрілок» молоді. Дозвілля школярі у селищі Ворзель здебільшого проводять у барах і кафе. А ось цей майданчик **(верхній знімок)** за іронією долі розташований поблизу розважального комплексу. «Тренажерами» для виходу надмірної енергії і дурної сили стали потрощені гойдалки, каруселі, перекинута гірка. Про лавочки нагадують тільки ніжки **(нижній знімок)**.*

— Деякі бари, як нарив, у селищі, — каже голова Ворзельської селищної ради Зінаїда Сотнікова. —Спочатку працювали пристойно, а згодом перетворилися на забігайлівки: малолітнім продають спиртні напої і тютюнові вироби, працюють цілу ніч. «Ми забезпечуємо дозвілля», — якось закинув один із власників кафе.

Тим часом місцевим жителям увечері страшно вийти на вулицю, були випадки, коли хлопці напідпитку били вікна.

Чому міліція не чергує для підтримання порядку в місцях скупчення молоді?

З'ясувалося, територію селища обслуговує один дільничний інспектор міліції, на якого навантаження за кількістю населення більш як удвічі перевищує встановлену норму.

— Відомо, що у дві-три години ночі у деяких кафе виникають бійки, — каже лейтенант міліції Олександр Фролов. — Вчасно прибути на місце пригоди не можу, бо не маю службової машини.

Ну закриють кафе, бари заради спокою населення. І що? Куди подітися після уроків? Адже у Ворзелі із населенням 6152 особи 1367 — молодь віком до 18 років.

— У кожному селищі Приірпіння є якийсь культурний осередок, — зауважує заступник директора ЗОШ № 5 з виховної роботи Ірина Мальцева. — А дозвілля у нашому селищі обмежується гуртками, клубом ерудитів тощо, які ведуть шкільні педагоги.

А тим часом Будинок культури, спортивний стадіон, дитячі майданчики тільки проектують.

Орест ҐАЗДА.

Київська область.

Бліцопитування

«Як ви проводите вільний час?» — запитання до мешканців Ворзеля

Даша, 15 років:
— Сиджу вдома, а мені подобаються дискотеки. Досхочу потанцювати можна тільки в кафе.

Костянтин, 18 років:
— У курортному селищі, в колишніх піонерських таборах лишилися чудово оснащені басейни. Із задоволенням ходив би туди поплавати. Однак нинішні власники відомчих закладів зовсім не зацікавлені у наданні послуг населенню. А до Києва не наїздишся...

Сергій, 19 років:
— Був би у селищі хоч спортзал із брусами, кільцями для тренувань. Як випаде сніг, випускникам школи нема де м'яча поганяти.

Оксана Іванівна, 35 років:
— Моя донька хоче грати на піаніно. Але до найближчої музичної школи треба добиратися електричкою. Це дуже незручно. Якби відкрили у селищі бодай музичний клас.

Сніжні барси, що загубились у снігах,

але й надія, що вони повернуться, не згасає

РОБІМО ДОБРО РАЗОМ!

25 лютого троє хмельничан — Геннадій Герасименко, Юрій Юхимчук та Сергій Вознюк у складі команди, до якої входило ще троє альпіністів, вийшли із селища Хурзук, що в Карачаєво-Черкесії, аби піднятися на висоту 5 642 метри західної вершини Ельбрусу. До цього сходження готувалися не один рік. Усі вважали його серйозним випробуванням, але водночас і здійсненням однієї із заповітних мрій — підкорити Ельбрус вдасться не кожному.

8 березня на них уже чекали вдома. Але хлопці не повернулися ні того дня, ні через тиждень, ні через два. Снігопадами, морозом у сорок градусів, буревіями і зсувами лавин зустріла їх гора. Попри критичні строки, пошук триває, і надія на те, що вони все-таки повернуться, не згасає у всіх, хто їх знає.

За кілька днів до того, як хмельничани почали підйом, на маршрут вийшла ще одна українська команда. А 29 лютого з нею перервався усякий зв'язок, і рятувальні команди вирушили на пошук. Важко сказати, чи знали про це хмельничани. Принаймні вдома вони сподівалися, що весняні гори зустрінуть їх набагато спокійніше. Те, що коїлося нинішнього березня, здивувало навіть місцевих жителів. Кажуть, за три тижні зійшло понад двадцять лавин. А лише в першій декаді випало майже два метри снігу. Все це супроводжувалося сильними морозами і вітрами.

Ніхто не може повірити, що Гена Герасименко, котрий вів команду, міг ризикувати життям людей, вирушаючи на вершину в таку негоду. Що змусило їх усе-таки зробити перший крок, невідомо.

Сергій

Він наймолодший у цій зв'язці. Хлопчина недавно закінчив університет, і для батьків він — єдина радість і гордість. Сам вступив, сам навчався. Безплатно. Потім одразу знайшов роботу в одній із престижних хмельницьких фірм.

— Ще в університеті він захопився туризмом, — розповідають батьки. — Там у спортивному залі була спеціальна скелелазна тренувальна стінка. От він і не сходив із неї. А тільки вільний день — одразу в походи. Карпати, Крим, усі річки обійшов.

Мама часом говорила: відпочинь, побудь хоч день удома. А він: як ви мене не можете зрозуміти — там мої друзі, мій відпочинок, мої мрії. І вони особливо не були проти такого захоплення, знали, що хлопці збираються серйозні, тож краще нехай Сергій буде з ними, аніж десь тинятиметься по сумнівних барах.

— А цього разу мені так не хотілося, щоб він ішов, —пригадує батько. — Ми навіть трохи посварились. Я казав, що це весна, у горах сніг почне сповзатись, лавини — це так небезпечно. А він своє: я до цієї вершини готувався цілий рік, до того ж вона геть не страшна, там навіть діти ходять, отож не наганяйте поганих думок. Це ж моя найбільша мрія!

Мама знала, що сина не переспреш. А тому допомагала шити спальний мішок на двох — так тепліше спати в наметі. Сушила сухарі — тільки буханець і четвертинку. Ні грамом більше, бо вся вага точно розрахована. За одяг особливо переживала — треба, щоб і теплий був, і водночас легкий — адже важко буде йти вгору.

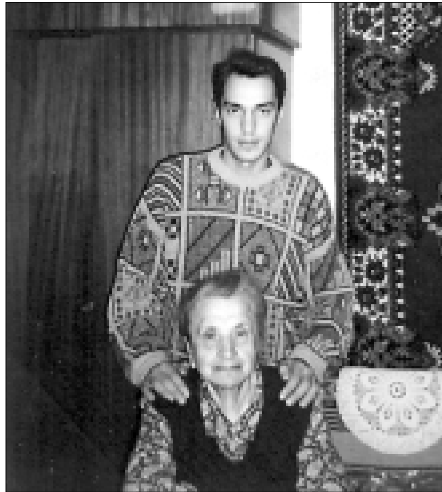

Сергія Вознюка рідко можна було застати вдома — весь час у походах. Але бабусин день народження вони відсвяткували разом.

Геннадій Герасименко став одним із небагатьох, хто подолав семитисячну вершину.

Геннадій

Кажуть, світ тісний. І це так. Я не могла навіть уявити, що знаю людину, котра зараз десь на засніженому Ельбрусі. Але сталося так, що восени Геннадій як лікар неврологічного відділення Хмельницької міської лікарні рятував мого батька. Через два тижні, коли я поверталася із відрядження, ми випадково опинилися в одному автобусі. Отоді він і розказував усю дорогу про своє захоплення альпінізмом.

— Звідки у нашому місті, де нема навіть пагорба, не те що скелі, — така пристрасть?

— Це не пояснити. Це треба раз відчути, щоб віддати всього себе. Це як ковток повітря. Як саме життя...

Розповідав, як цілими тижнями доводиться добиратися до гір — літак не по кишені. «А в поїзді можна їхати, спокійно латати усі шкарпетки, пришивати гудзики, знайомитись із попутниками»...

Вони ніколи не економили себе. Хто із нас може знати, скільки і чого вартий підйом на Памір? Гена знав. А от гроші економити доводилося завжди. І цього разу — теж.

Кажуть, група мала пройти маршрутно-кваліфікаційну комісію у Вінниці. Таке правило: хтось повинен знати, що люди йдуть у гори. І не робити цього — собі у збиток, наражати на ризик життя. Відмовлятися від такої реєстрації не було причини. І вони це зробили. До того ж це безкоштовно.

А вже там, у горах, вони мали пройти другу реєстрацію. Теж для того, щоб хтось знав: люди стають на небезпечну для життя стежку.

— Ми навіть уявити собі не могли, скільки це може коштувати, — розповідає мама Сергія. — Тепер нам кажуть, що лише користування спеціальним зв'язком у горах обходиться десь у тисячу доларів. А ще шість—вісім тисяч заплатити за оту реєстрацію. Люди навіть не вірять, що потрібні такі гроші. А звідки вони у наших хлопців? Зрозуміло, вони не реєструвалися. Кажуть, майже дев'яносто відсотків альпіністів робить саме так — ідуть у гори самостійно, без будь-якого супроводу.

Важко сказати, наскільки точні ці розцінки. Сьогодні дехто уже почав звинувачувати Геннадія в тому, що він, не пройшовши реєстрацію, повів людей у гори. Мовляв, чого шукав, те й знайшов.

Та кому і як пояснити, що мрія не має ціни. За неї не заплатиш доларами, котрих, до речі, у кишені теж немає. Бо якби були, можна не сумніватися, вони віддали б усе, щоб ступити на вершину.

Юра

Директор Хмельницької школи № 29 Станіслав Стремецький усі ці дні не відходить від телефонів, чекає хоч якусь вісточку, каже, за Юру Юхимчука, завуча цієї школи, у нього особиста відповідальність. Після закінчення інституту він прийшов працювати, де Станіслав Францович уже викладав. І тоді було якесь масове захоплення туризмом. У походи ходили і діти, і викладачі. Ну а вони з Юрієм Олександровичем перевершили усіх.

Стремецький піднявся на п'ятитисячник на Памірі, коли був уже кандидатом у майстри спорту із спортивного орієнтування. Каже, після чотиритисячної позначки навантаження такі, що йти більше тридцяти секунд просто не можна: півхвилини йдеш — годину відпочиваєш.

Юра також не пропускав жодного походу. Одного разу, коли вони піднімалися на Казбек, сталась трагедія. Вже під час спуску загинула людина із команди. Проте навіть такі випадки альпіністів не зупиняють. Він був на Кавказі, Алтаї, Памірі. Всі ці сходження відбувалися влітку. Зима в горах виявилася набагато серйознішим випробуванням.

Щоб бути у формі, тренувалися постійно. А щоб навчитися долати гірські льодовики, їздили до Кам'янця-Подільського. Там, на під'їзді до міста, є джерело, котре спадає майже з вертикальної скелі. Взимку вода замерзає, утворюючи своєрідний тренажер для альпіністів. На ньому тренувався Юра і вчив дітей. Чи допомогло йому це на Ельбрусі?

Коли хлопці не повернулись у визначений час, їх чекали ще кілька днів. А потім родичі забили на сполох. 13 березня почали шукати рятувальники із російського МНС. Коли перші дні не дали жодних результатів, із Хмельницького та Вінниці виїхало шестеро рятувальників-добровольців. Вони не виходять у гори, надто небезпечні погодні умови, однак постійно стежать за пошуками.

Рятувальникам вдалося піднятися до перевалу Палібаші на висоту 3 691 метр. Дорогою вони знайшли пакет із сміттям. У ньому була пачка від українських цигарок, тож вірогідно, що хмельничани йшли саме цим маршрутом. Однак перейти через перевал рятувальники вже не змогли через хуртовини і сходження лавин. Сліди альпіністів загубилися.

— Їх шукають у радіусі приблизно двадцять п'ять квадратних кілометрів на вертольоті, — розповіли батьки Сергія. — Але лише година польоту приватного вертольота, а офіційні рятувальні служби припинили роботи, коштує близько трьохсот доларів. Вилітає він аж із Нальчика, витрати величезні. Нам вони не по кишені.

На фірмі, де працює Сергій, усі просто шоковані тим, що сталося. Тож прийняли рішення профінансувати пошукові польоти. Звернулися по допомогу до спонсорів, до народного депутата Віталія Олуйка, хмельницького міського голови Миколи Приступи. Усі намагаються допомогти.

Не можна гаяти жодного дня. Запас продуктів і газу, що мали альпіністи, вже давно перейшов критичну межу. Лік іде вже не тільки на дні, а й на години. Рідні благають про допомогу кожного, хто може допомогти фінансово. Від кожної гривні може залежати життя наших хлопців.

Надія

Мама Сергія Вознюка каже, що ніколи не вірила у різні ворожіння. Але тепер вона схопилася за останню соломинку — пішла до бабусі-провидиці. Та запевняє, що хлопці живі, і від них має надійти звістка. Сказала, що їх у команді не шестеро, а восьмеро. Дивно, таку цифру назвали й іншим людям в іншому місці, де теж намагалися вгадати долю альпіністів. Але як там насправді, не знає ніхто.

Свого часу альпіністи, котрі подолали три семитисячні вершини, одержували почесне звання «Снігового барса». Гена Герасименко зробив уже перше таке сходження. Сподіваймося, що у всієї команди такий шанс у житті ще буде, і вони обов'язково стануть «барсами». А зараз вони просто загубились у снігах.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

Фото із сімейних альбомів.

На цьому водоспаді Юрій Юхимчук тренувався сам і вчив дітей долати скельні льодовики.

**Для проведення пошукових робіт відкрито такий рахунок:
АКБ Укрсоцбанк, МФО 315018,
код ЄДРПОУ 26216631,
Р/р 26008480114961.**
*«Голос України» перерахував гроші на цей рахунок. Хто наступний?
Робімо добро разом!*

Cyan Magenta Yellow Black

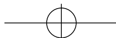

ТУРЕЦЬКЕ ДИВО ПЕРЕД ЄВРОПЕЙСЬКОЮ БРАМОЮ

РЕПОРТЕР

Туреччину недарма називають країною контрастів. Вони зустрічають вас уже відразу по дорозі з аеропорту до столиці Анкари: скелясті гори, забудовані однаковісінькими хатинками під жовтогарячою черепицею, що так хитромудро нависають над урвищами; халупки без води, зате з супутниковими тарілками; гамірливі дешеві базари на околицях, які дивовижно плавно переходять у респектабельні квартали доглянутих котеджів, яскравих крамничок та супермаркетів у центрі.

Дещо схожим є і шлях Туреччини до Європи. Однією ногою вона вже давно там: ще 1949 року ця держава стала членом Ради Європи, а з 1952-го — НАТО. Втім, зробити наступний вирішальний крок не так і легко. У 1996 році Туреччина ввійшла до Європейського митного союзу країн ЄС, а в 1999-му була офіційно проголошена кандидатом на вступ до Євросоюзу разом із Румунією та Болгарією. Однак економічна криза 2001-го дещо загальмувала сподівання офіційної Анкари на швидке приєднання до європейського політичного клубу.

Так зване турецьке диво, яке веде свій відлік із середини 80-х років, пов'язане з курсом лібералізації економіки. Першими до Туреччини ринули торгівельники-араби, а згодом — «човники» з пострадянського простору, які активно розвинули «баульний бізнес». Нині країна нагадує великий будівельний майданчик, на якому роль риштувань виконують економічні та політичні реформи. Уряд використав свою більшість у парламенті для проведення низки жорстких заходів, включаючи зміни в пенсійній системі, новий закон про банкрутство, наведення ладу в державному секторі економіки та приватизацію монополістів. Активно готують грунт для вступу Туреччини до ЄС і на політичному рівні: скасування смертної кари, встановлення цивільного контролю над армією, турбота про дотримання прав людини тощо. Упродовж 2003 року турецький парламент вніс необхідні зміни до чинного законодавства з урахуванням стандартів ЄС. І вже наприкінці цього року Туреччина сподівається побачити зелене світло на своєму тернистому шляху до об'єднаної Європи.

Туреччина — держава світська, бо за її Конституцією всі релігійні конфесії відокремлені від держави. Але, за офіційними даними, 90 відсотків її населення — мусульмани-шиїти. Тож не дивно, що навіть у невеличкому селі на п'ятдесят хат може бути дві мечеті. А під час Рамадану, мусульманського посту, коли правовірним дозволяється їсти лише вночі, столичними вулицями ходять закликайла й будять усіх підряд. А потім ще й бажають оплати своїх «послуг»...

У цій країні можна зустріти все. Головне — нічому не дивуватися. Турки — дуже емоційні люди, і чоловіки й жінки часто сміються і так само часто плачуть. Вони полюбляють танцювати під будь-який ритм. Як кажуть, і під скрип дверей, і під гуркіт каструль. Вся Туреччина буквально схиблена на футболі. Певне поєднання кольорів, наприклад, чорно-біле, відразу викличе в турка лише одну асоціацію: з футбольною командою Стамбула.

Знання про Україну в пересічних турків, незважаючи на давню спільну історію, не вельми багаті. Так, студенти університету Газі про українську красуню Роксолану, дружину турецького султана Сулеймана Пишного, дізналися від нас. А ось на запитання, чи вони взагалі щось знають про Україну, дружно закричали і замахали руками: «Yes! Шевченко!». Щоправда, Тарас чи Андрій — залишається лише здогадуватися.

Юліана ШЕВЧУК.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.
Київ—Анкара—Київ.

І МИ ТАМ БУЛИ...

Минулих вихідних в Україні відбулося чимало подій. Та однією із найзнаменніших серед них, без усіляких перебільшень, став третій міжнародний турнір зі спортивної гімнастики «Кубок Стелли Захарової». Він відбувся на арені столичного Палацу спорту. І ми там були, як і належить представникам генерального інформаційного спонсора. Як усі, із задоволенням дивилися змагання, захоплювалися чудовою організацією турніру і високим рівнем його учасників.

Та не тільки ми були високої думки про турнір. Як уже повідомлялося, багато комплементів чарівній, мужній та наполегливій Стеллі Захаровій висловив президент ФІЖ Бруно Гранді. Адже в ті дні в Палаці спорту можна було побачити ціле сузір'я гімнастичних небожителів. Одна з них — олімпійська чемпіонка Неллі Кім — завітала до Києва. Їм було про що згадати — Стеллі та Неллі. А маленькій донечці Захарової — Христинці — дуже сподобалася тітонька з Америки.

На трибунах майже не було вільних місць. І це приємно. Глядачі палко вітали майстрів цього чудового виду спорту із дванадцяти країн. Окрім європейців, до нас приїхали представники США, Канади і навіть далекої Австралії. Це зрозуміло, бо вже не за горами літо й Олімпіада в Афінах. Тому йде напружена підготовка. І кожні змагання — чудова нагода ще раз перевірити сили.

Звичайно, найбільша увага була до своїх спортсменів. І вони не підкачали. Роман Зозуля та Аліна Козич стали абсолютними переможцями. А ще українці назбирали купу призових місць. Чемпіонка Європи-2002 серед юніорів киянка Мірабелла Ахуну — загальна улюблениця — раніше вже вигравала вільні вправи на турнірі Стелли Захарової. Але цього разу прикра помилочка на самому фініші не дала змоги дівчині перемогти. Вона стала другою. Однак не плакала і не впала у розпач. Адже її випередила подруга по команді Аліна Козич. А перемог у Мірабелли, впевнені, попереду ще багато.

Виступи Романа Зозулі, особливо на кільцях, викликали захоплення в залі. Чемпіон розповів нам, що на цьому снаряді випробував нову програму. З нею він, до речі, за два тижні виступатиме на чемпіонаті Європи, а згодом і в олімпійських Афінах.

Звертаючись зі словом прощання до учасників та глядачів, елегантна і красива олімпійська чемпіонка Стелла Захарова сказала, що на всіх чекатиме в цьому Палаці спорту й наступного року. Дай Боже і нам там побувати.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.
Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

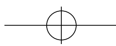

СУСПІЛЬСТВО

ДОБРОТА НЕ МАЄ МЕЖ

Торік у краї в рамках акції «Милосердя» вдалося зібрати допомоги на загальну суму 12,5 млн. гривень

Нещодавно відбулося підсумкове засідання організаційного комітету з підготовки та проведення в області благодійних акцій «Милосердя». Голова оргкомітету, голова облдержадміністрації Михайло Романів зазначив, зокрема, що саме у Чернівецькій області з ініціативи Держтелерадіокомітету було започатковано дев'ять років тому акцію «Милосердя». Нині до цієї благородної справи долучилися вже фактично всі області України.

Допомогу отримали 155 тисяч малоімущих, соціально незахищених людей. Найактивніше у благодійній акції узяли участь мешканці Новоселицького, Кіцманського, Заставнівського, Сокирянського районів та міста Чернівці. А загалом за підсумками Всеукраїнської акції «Милосердя» Чернівецька область посіла почесне четверте місце. Оргкомітет отримав від Міністерства праці та соціальної політики України подяку за вагомий внесок у розв'язання в краї соціальних проблем. Крім того, Почесною грамотою та подякою Мінпраці нагороджено найактивніших учасників благодійної акції «Милосердя» на Буковині. Серед нагороджених: Ярослав Швед — керівник сільгосппідприємства «Мамаївське» Кіцманського району, Олександр Захливняк — Бабинський сільський голова (Кельменецький район), Степан Кашкаров — в. о. директора Чернівецького кооперативного технікуму, Георгій Ротару — директор Сторожинецького держлісгоспу та Валерій Шкуматов — керівник дочірнього підприємства «М'ясо України» ВАТ «Новоселицький птахокомбінат».

Сергій СУЛИМА.

Чернівецька область.

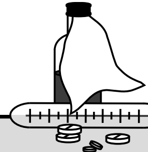

«ЛІКАРНЯНИЙ ЛИСТОК»

— Здрастуйте, безплатний лікарю! — Здрастуйте, безнадійно хворий!

Вхід платний. Вихід теж

ІСТОРІЯ ХВОРОБИ

Високосний рік таки підтвердив свою недобру репутацію — почався з хвороб близьких мені людей. Більш як два місяці довелося відвідувати різні лікувальні установи і впритул знайомитися з їхніми порядками. Втім, в одному вони подібні: щойно переступаєш поріг лікарні, як розмова починається з нагадування про благодійний внесок. Вас спроваджують до каси, де вже чекають заздалегідь заготовлені бланки відповідних заяв, на яких «ясновидці» передбачили ваш благородний намір. Залишається вписати своє прізвище, суму і поставити підпис. Спробуй потім доведи, що ти зробив це не з власним бажанням...

В одному закладі за «вхід» віддали 20, у другому — 70, а в третьому — сто гривень. Правда, у лікарні, де «добровільна» плата найскромніша, довелося купувати навіть вату і спирт. А там, де внесок становив сто гривень, родичу після операції робили навіть «свої» знеболюючі уколи і змащували рану «своїм» йодом. Все інше — за ваш рахунок. Я вже не кажу про операції. Тут навіть якось непристойно не заплатити хірургу за його старання. А він ділови то цікавиться, чи не забув, бува, розрахуватися не лише з ним, а й з іншими учасниками операції.

РЕЦЕПТ

Думаю, що багатьох нервувань і конфліктів можна було б уникнути, якби речі називалися своїми іменами. Для чого людей дратувати назвою «благодійні внески», якщо твоєю волею ніхто не цікавиться? Чи не краще вивісити на дверях інформацію: «Перебування у нашому відділенні на час хвороби коштує пацієнту стільки-то гривень»?

Якщо у лікувальних відділеннях ще залишилися якісь безплатні послуги, то чи не краще було б їх назвати, аби людина чітко орієнтувалася, на що вона може розраховувати, а на що — ні.

Проте проблему треба вирішувати кардинально. Чи не настав час законодавцям зняти благопристойне забрало з нашої медицини і чітко оголосити правила гри?

Мал. Анатолія АНДРІЄВА.

Чи підрахував хто-небудь, скільки коштів втрачає держава через те, що не наважується подивитися правді у вічі? Адже той само хірург, який бере за операцію немалі гроші (звісно ж, ніде це не декларуючи), не платить зі своїх доходів податків. Та й пацієнту, знаючи тарифи медичних послуг, легше прикинути, чи під силу йому зустріч з нашою медициною.

В палаті я чула, як одна жінка пояснювала, чому виписується, не долікувавшись: «Коли сюди прийшла, мала 500 гривень. Думала, вистачить на курс лікування, а їх ледве стало на тиждень. Більше грошей не маю, то чого тут лежати?..».

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

ДІАГНОЗ

Пожертва для ескулапа

Про те, що здоров'я не купиш за гроші, знають усі. Але прихильність та увагу лікаря, медичної сестри і навіть санітарки ладна купити переважна більшість пацієнтів. Якщо не самостійно, то їх частенько підштовхнуть до цього, запропонувавши зробити пожертву, доброчинний внесок чи щось на кшталт того.

Розібратися, які кошти крутяться на цьому «жертовнику», спробувала Хмельницька обласна прокуратура.

Правоохоронцям Кам'янця-Подільського став відомий факт, коли жінці відмовили в операції з видалення каміння жовчного міхура тільки через те, що вона не подала «милостиню» міській лікарні. Загнана у глухий кут, пацієнтка змушена була пожертвувати 160 гривень на потреби медичного закладу. А коли почали розслідувати добровільність таких вчинків, то з'ясувалося, що лише протягом першого кварталу понад сотня «благодійників» написали заяви, які мали засвідчити їх щире бажання віддати свої гривні.

Як правило, пацієнти слухняно виконували всі накази лікарів. Не тільки медичні, а й передусім ті, що стосуються оплати послуг, не намагаючись бодай якось протестувати. Звичайна довідка, котра нерідко має формальний характер, перетворилася на предмет купівлі-продажу. Як установив прокурор Полонського району, в лікарні цього району був такий наказ: за видачу довідки про стан здоров'я відвідувачі мали платити. Цей прикад успішно наслідували і в Старокостянтинівській райлікарні. Щоб пройти медогляд і отримати довідку для вступу до вузу, молодий людині теж треба було «подати» у лікарняну касу.

Нерідко купюри складали просто в кишені білих халатів. У Нетішинській поліклініці спеціалізованої медико-санітарної частини № 4 правоохоронці дослідили цілу спеціально розроблену процедуру. Коли хворий звертався в реєстратуру за талоном до лікаря, його направляли до спеціального кабінету, де практично без будь-яких пояснень збирали по три гривні.

В одній із райлікарень порушили кримінальну справу проти рентгенлаборанта, котрий за один (!) день роботи отримав за обстеження 249 гривень.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

ТЕРМОМЕТР

Медична мобілізація ветеранів

У Дніпропетровську пройшла декада оздоровлення ветеранів війни. Практично всі дільничні та чимало спеціалізованих поліклінік і лікарень міста — загалом їх двадцять сім — у ці дні запросили на безкоштовні медичні та профілактичні огляди, консультації, лікування та лікувальні процедури всіх учасників минулої війни. Акція присвячена 60-річчю визволення Дніпропетровщини від фашистських загарбників.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

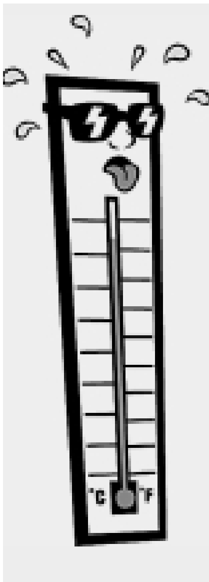

Гуртом лікарню добудували

Новий хірургічний корпус здано в експлуатацію в Городищенській районній лікарні. Тепер жителям райцентру, навколишніх сіл, навіть найближчим сусідам з інших районів не потрібно звертатися по хірургічну допомогу до обласної лікарні. Відкрите відділення укомплектовано висококваліфікованими фахівцями, воно має сучасне медичне обладнання.

Василь КРАВЧЕНКО, Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

І хірургічний корпус

У Мукачевому відкрито хірургічний корпус обласної дитячої лікарні. Належав він до категорії довгобудів — його спорудження розпочалося ще десять років тому, але на завершення будови не вистачало коштів. Торік обласна влада вирішила сконцентрувати їх на пріоритетних соціальних закладах, у тому числі й на дитячій лікарні. На завершення будівництва було виділено 6 мільйонів гривень, а на придбання обладнання — мільйон.

Фото автора.

Розрахований новий корпус на 70 ліжок. Орім хірургічного, тут розміщено реанімаційне, ортопедичне та ЛОР-відділення. Разом із хворими дітьми під час їхнього лікування матимуть змогу перебувати і батьки.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

На знімку: нове хірургічне відділення обласної дитячої лікарні в Мукачевому.

БЛІЦОПИТУВАННЯ

Чи доступні вам послуги стоматолога?

Софія, 40 років, коректор:
— Років п'ять тому мала потребу в протезуванні, але не було грошей. За цей час довела свої зуби до такого стану, що тепер потрібно в п'ять разів більше, ніж раніш. Треба було позичити...

Володимир Ярош, колишній шахтар, Краснодон:
— Організував би хто-небудь у нашому місті протезування зубів у кредит — клієнтів було б більш ніж достатньо. Я першим записався б у чергу.

Михайло, 50 років, підприємець:
— Проблем із грошима на це немає, але до стоматолога не йду, тому що не довіряю професіоналізму нинішніх лікарів. На жаль, маю гіркий досвід.

Валентина Золотоверх, фермер, Марківський район:
— Я розумію, що зуби — це здоров'я. Але ходжу беззуба. І не тому, що грошей немає. На здоров'я можна знайти. Просто панічно боюся лікаря.

Опитування провела Алла АНТИПОВА.

Луганська область.

Під «Лікарняним листком» підписалася Ольга ВАУЛІНА.

ОГОЛОШЕННЯ

Господарським судом Львівської області (79010, м. Львів, вул. Личаківська, 81) за заявою органів ДПС у Львівській області порушено справи про банкрутство:
Відкритого акціонерного товариства «Золочівське автотранспортне підприємство — 24661», справа № 6/232-8/186, юридична адреса: Львівська область, м. Золочів, вул. Львівська, 54, ЄДРПОУ 03117725. Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Худоноогу Л. Ю. (м. Львів, вул. Кн. Ольги, 61/45).
Приватного підприємства «Оксамит України», справа № 6/3-7/3, юридична адреса: м. Львів, вул. В. Великого, 59/37. ЄДРПОУ 31215199, р/р 2600415964/980 ВАТ Селянський КБ «Дністер», МФО 325569, р/р 2600415964 ФАКБ «Національний кредит», МФО 325435. Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Греділя Р. І. (м. Львів, вул. Хмельницького 233/67).
Товариства з обмеженою відповідальністю «Олянка», справа № 6/29-8/27, юридична адреса: Львівська область м. Пустомити, вул. Глинські 18а. ЄДРПОУ 19321706, р/р 26004605000750 в Львівській обласній філії АКБ «Укрсоцбанк», МФО 325019, р/р 26002390191001, № 26049390191008 в Ліквідатор банку «Україна», МФО 325644. Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Гноздюк Р. М. (Львівська область, м. Пустомити, вул. І. Мазепи, 12/2).
Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування цього оголошення.

Господарським судом Львівської області (79010, м. Львів, вул. Личаківська, 81) за заявою органів ДПС у Львівській області порушено справи про банкрутство:
Малого приватного підприємства «Ярослав», справа № 6/52-7/24, юридична адреса: Львівська область смт. Східниця, вул. Шевченка, 60а, ЄДРПОУ 23968307, р/р 26002301450250 АТ «Промінвестбанк», МФО 325406. Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Віннікова В. Г. (Львівська область, м. Пустомити, вул. Спортивна, 2/9).
Приватного підприємства агрофірми «Зоря», справа № 6/18-8/19, юридична адреса: Львівська область, с. Тартаків, Сокальського району. ЄДРПОУ 03760645, р/р 26001440814002 МФО 325644. Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Ковалко Г. І. (Львівська область, м. Червоноград, вул. Клюсівська, 18/29).
Дочірнього підприємства «Сокіл» ВАТ «Радехівський цукровий завод», справа № 6/351-7/153, юридична адреса: Львівська область, Радехівський район, с. Павлів. ЄДРПОУ 31228365, р/р 26006714217 в СКБ «Дністер». Розпорядником майна призначено Сидорович А. М. (м. Львів, вул. Генерала Чупринки, 56Б.)
Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування цього оголошення.

Сільськогосподарське товариство з обмеженою відповідальністю «Зеленівське хлібоприймальне підприємство», (код за ЄДРПОУ 31098109) повідомляє про свою ліквідацію.
Заяви кредиторів приймаються протягом трьох місяців з дня цієї публікації за адресою товариства:
52130, Дніпропетровська обл., П'ятихатський район, селище Жовте, станція Зелена.
Ліквідаційна комісія.

«ДП «Panama трейдінг корп.»
(код 24729421) повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються за тел. 467-66-02.

Закрите акціонерне товариство «Авіапроект»
код ЄДРПОУ 30431103, зареєстроване Славутицьким виконкомом 08.07.99 р., повідомляє про ліквідацію. Претензії кредиторів приймаються протягом 2-х місяців. Т/ф (279) 2-96-00.

Вищий навчальний заклад «Інститут інформатики та системного аналізу» (у формі товариства з обмеженою відповідальністю) (Код ЄДРПОУ 31567305, що знаходиться за адресою: м. Київ, вул. Панаса Мирного, 19) повідомляє, що зборами учасників Товариства прийнято рішення про ліквідацію Вищого навчального закладу «Інститут інформатики та системного аналізу» у формі ТОВ (протокол № 1 від 22 березня 2004 р. Претензії кредиторів приймаються протягом двох місяців з дати опублікування даного оголошення за адресою: м. Київ, вул. Панаса Мирного, 19, тел. 241-86-84).

Господарський суд Київської області (Київ-33, вул. Жилянська, 58-б) визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру:
— № 300/11б-03 р. щодо приватного підприємця Новікова Валерія Дмитровича (Київська обл., Обухівський р-н., м. Українка, вул. Будівельників, 8, кв. 140, інд. код 2633120217).
— № 55/10б-98 р. щодо ВКФ «С. В. А.» Київська обл. м. Бровари, вул. Київська, 186, ЄДРПОУ 20587390)
— № 329/14б-03 р. щодо ТОВ «Елеком» (Київська обл., м. Вишгород Проммайданчик, ЗАТ «Гідроспецбуд»).
— № 151/10б-97 щодо МПП «Схід» Київська обл., м. Обухів, вул. Леніна, 156, кв.38.
Ліквідатором майна призначено Сінєльникова Валерія Васильовича (ліцензія Серія АА № 669658 від 07.08.2003 р., м. Київ, вул. Червоноткацька, 19, кв.37).

ПОСТАНОВОЮ ГОСПОДАРСЬКОГО СУДУ ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ (36000, м. Полтава, вул. Зигіна, 1) від 24702.2004 року по справі № 8/282 визнано Сільськогосподарський кооператив «Рокитнянський» (Полтавська обл., Кременчуцький район, с. Рокитне, код ЄДРПОУ 00845803, р/р 26003033901 в КФ АК «ПФБ» м. Кременчук, МФО 331768) та відкрита ліквідаційна процедура.
Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Бончака Степана Антоновича. Ліцензія № 250145 від 05.12.2001 р., адреса: 39600, м. Кременчук, вул. 50 років СРСР, буд. 17, кв.5.

Господарським судом Закарпатської області (м. Ужгород, вул. Коцюбинського, 2-А) за заявою Хустської ОДПІ, м. Хуст та Управління Пенсійного фонду в м. Хуст та Хустському районі по справі № 6/127 від 16.03.2004 року Дочірнє виробничо-комерційне підприємство «Будівельник», ОАО «Прикордонник», смт. Вишково-Ракош, Хустського району, Закарпатської області, Код ЄДРПОУ 22088188, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.
Арбітражним керуючим (ліквідатором) банкрута призначено Сенюк Зеновія Йосиповича, (ліцензія № 047538 від 04.07.2001 року, м. Хуст, вул. Шкільна, 8/3).

Господарський суд Херсонської області (73000, м. Херсон, вул. Горького, 18) Ухвалою від 15.01.2004 року порушив справу № 5/12-Б про банкрутство ВАТ ЕБК «Херсонська механізована колона № 17» (м. Херсон, вул. Перекопська, 178, р/р 26008301750277 у Херсонському Центральному відділенні «Промінвестбанку», МФО 352286, ЄДРПОУ 00132581).
Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Пирожок Євгенія Віталійовича (ліцензія АА 419249 від 24.10.02 року).
Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

Господарський суд Вінницької області (21100, м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе,7) визнав банкрутом по справі № 5/531-03 ТОВ «ЛАН» (24200, смт. Томашпіль, Вінницької області, вул. І. Франка, 29, р/р 26005360501, код 254498225 АБ «Енергобанк» МФО-302731).
Згідно ухвали суду розпорядником майна призначили регіональне управління з питань банкрутства у Вінницькій області.
Ліквідатор Карпик Тетяна Петрівна, тел. 21-40-96.

Господарський суд Вінницької області (21100, м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе,7) визнав банкрутом по справі № 5/532-03 ВТП «ДІБРОВА» (24200, смт. Томашпіль, Вінницької області, вул. І. Франка, 29, р/р 26004349501 АППБ «АВАЛЬ», м. Вінниця, МФО-302247).
Згідно ухвали суду розпорядником майна призначили регіональне управління з питань банкрутства у Вінницькій області.
Ліквідатор Карпик Тетяна Петрівна, тел. 21-40-96.

ДАЛІ БУДЕ

Від ведучої

Сьогодні в «Далі буде» ми розповімо про сімейний затишок. Уявіть собі такий сюжет: родина зібралася вдома, члени сім'ї мирно займаються своїми справами, всі задоволені собою й одне одним... За законом жанру має пролунати дзвінок, який збентежить присутніх, або впасти тарілка, що стане причиною «жвавої» дискусії, або ще щось. Ось тут усе й починається: пошуки правильного рішення, боротьба за щастя й заради досягнення мети... Так влаштоване життя — більшість із нас щодня в розбурханому світі також шукають куточок, де ховається душевний затишок.

Ірина БУЛАНЕНКО.

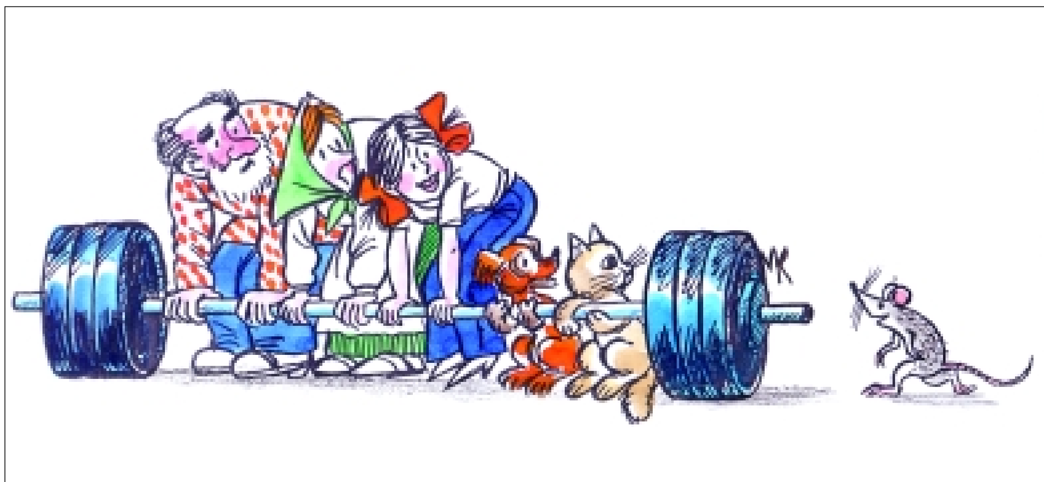

Мал. Миколи КАПУСТИ.

ЦЬОГО

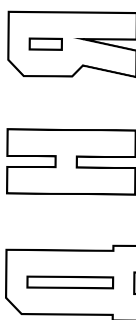

■ 1869 р. В Одесі народився Микола Бокаріус, учений, спеціаліст із судової медицини. Заснував Харківський НДІ судових експертиз (нині його імені). ■ 1914 р. Народився поет Леонід Вишеславський. Шевченківський лауреат. ■ 1926 р. У Стрию польські війська розстріляли політичну демонстрацію безробітних. ■ 1947 р. Померла письменниця Уляна Кравченко. ■ 1951 р. Створено Львівський філіал Академії наук УРСР. ■ 1966 р. В СРСР запущено автоматичну міжпланетну станцію «Луна-10», яка стала першим штучним супутником Місяця. ■ 1991 р. Денонсація Варшавського договору.

БУВАЛЬЩИНА ДЛЯ СИНА

Надивившися фото Василя Пилип'юка, Львовом треба ходити з піднятою догори головою

ХАРАКТЕРИ

У Львівському будинку вчених відбулася урочиста церемонія вручення Міжнародної премії Михайла Стріхаржа «Золотий Ікар». Нагороду отримав видатний фотомайстер, лауреат Національної премії України ім. Т. Шевченка Василь Пилип'юк.

Він пройшов усі сходини — від фотокора районних, обласних газет, власкора республіканських видань до участі в найпрестижніших виставках світу. 1990 року Василь Пилип'юк зробив сміливий крок — виростив із «геному» українського фотожурналу «Світло і тінь», що виходив у Львові в 1933—1939 рр., своє найдорожче мистецьке дитя, яке згодом розрослося у видавниче підприємство «Світло і тінь». Днями виходить друком його сороковий (!) альбом.

Нехитрі арифметичні підрахунки трудоднів наводять на думку про його здатність жити водночас у кількох вимірах і виплітати фантастичні візерунки на живій матерії Часу. Дорогою з Парижа (або Лондона, Кракова, Мюнхена чи інших столиць і великих міст світу), він встигає вклонитися батьківським порогам, побродити рідними стежками. Він невтомно фіксує в «маленькому Парижі» те, що пересічний перехожий у суєті суєт не помічає, бо його погляд блукає поміж щілинами в щербатій бруківці: не зашпортатися б. Скажу про себе: надивившись на його світлини, ходжу Львовом з піднятою догори головою. Його фотоальбоми змушують упізнавати в обідраній штукатурці старих стін первісний задум древніх зодчих. Попри численні титули і звання муза Василя Пилип'юка працює попелюшкою «на чорному хлібі» і лише вряди-годи може дозволити собі вдягнути кришталевий черевичок та поспілкуватися із «Золотим Ікаром».

Такі нагороди вручають людям відомим, які вже мають багато відзнак, пояснював мені професор Гамбурзької академії музики, відомий у світі музикант і меценат Михайло Стріхарж. «Золотий Ікар» для Василя Пилип'юка — нагорода знакова. Вона спонукала згадати один із міфів древньої Греції — «Мудрість Дедала».

...Художник Дедал, понад усе прагнучи волі, змайстрував крила.

— Прямуй за мною, мій сину, — повчав старий юнака.— Не надто низько, щоб пір'я не розбухло від морської вологи. Не надто високо, щоб сонце не розтопило воску.

Ікар спочатку слухав настанови батька, та згодом йому набридла його обережність. Адже нагорі і повітря чистіше, і сонце яскравіше. Віск розтанув від гарячих променів і серпдешний Ікар упав у морську безодню...

То що означає «Золотий Ікар» для майстра? Може, це своєрідна перестОрога: не здійматися надто високо, щоб не обсмалити крила? Не опускатися надто низько, щоб не засмоктало життєйське море буднів? Саме так і сприймає нагороду Василь Пилип'юк, віртуозно балансуючи між земним і небесним.

Він не може і не хоче дивитися довкола себе просто так, не форматуючи в уяві майбутній кадр. Якось у дорозі побачив між двома церквами велетенське сонце. Схопив мерщій фотоапарат, наблизив світило телеоб'єктивом. А тим часом автомобіль, увімкнений на першу швидкість, поїхав собі далі без господаря. Схоже, що й фотоапарат Василя Пилип'юка спроможний утнути щось подібне. Тому і вдається фотомайстрові бути «одномоментно» у великому і в малому Парижі, на великосвітському прийомі й у сільській хаті чи монастирі. Це такий собі новітній міф — бувальщина для сина, 15-літнього Володимира. Поки тривала імпреза в Будинку вчених, хлопець фотографував дійство. Батько (з досвідом Дедала) допомагає синові майструвати крила. Та це вже інша історія...

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

На знімках: цей «Золотий Ікар» прилетів із Гамбурга; таким бачить Львів Василь Пилип'юк.

Фото з архіву Василя ПИЛИП'ЮКА.

ЗАХОПЛЕННЯ

Ніч писанки

Барвисті яйця-обереги, ще теплі від рук молодої талановитої подолянки Валентини Войткової із старовинного міста Дунаївці я везла через океан, щоб подарувати українцям Америки. Ці витвори вразили їх до глибини душі. Валентина Войткова не тільки зберегла традицію, вона винайшла свою власну писанку, яку вже і писанкою не назвеш. «Пише» майстриня... нитками та бісером, тонким мереживом, пір'ям і найрізноманітнішим зерном. Кожна мініатюра — справжній шедевр.

— На одну таку писанку якраз вистачає ночі, — зізнається Валентина Войткова.

У колекції пані Валентини нові витвори не дуже затримуються. Її, вихователя гуртожитку Дунаєвецького міського ліцею, знаходять і на роботі, і вдома. Один хлопець замовив їй яйце-«освідчення», яке вручив своїй коханій. Освідчення ховалося в пелюстках ніжної квітки, що прикрашала верхівку писанки.

Віднині і в Українському музеї-архіві імені Шевченка в місті Клівленді (США) поруч із традиційними писанками всіх регіонів України дивуватиме відвідувачів писанка Валентини Войткової.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

Фото Давида КАЦА.

На знімку: Валентина Войткова.

КУЛЬТУРНА СПАДЩИНА

Музей у комуналці

Муніципальному музею особистих колекцій імені О. Блещунова в Одесі офіційно виповнилося 15 років. Відлік іде з того часу, коли Олександр Володимирович подарував свою колекцію місту. А неофіційно музей існує відтоді, коли науковий працівник і заповзятий альпініст та колекціонер О. Блещунов почав збирати «милі дрібнички» — різноманітні побутові речі, живописні полотна.

У кімнатах, що належали О. Блещунову в комуналці на вулиці Польській, 19, ставало дедалі тісніше, багато що доводилося просто складувати.

— То віддай котромусь із міських музеїв, — радили.

Він і сам не раз про те думав. Але мучили сумніви: чи не розпорошать експозицію, чи не запроторять унікальні речі до запасників як «на сьогодні неактуальні»? А, може, краще все подарувати місту як цілісний музей? Поперває експозиції у комуналці стали філією Одеського музею західного і східного мистецтва. Згодом — самостійною структурою.

Директор музею Світлана Остапова, її колеги по роботі закохані в дітище, передане до їхніх рук Олександром Володимировичем. Годинами можуть водити відвідувачів залами. Обов'язково привернуть увагу до єдиної в Україні китайської ширми коромандельського лаку XVII століття, тайну якої ще треба розгадувати. Діляться останніми набутками: компакт-диском, що докладно розповідає про експозицію музею і який може придбати всяк бажаючий, власним сайтом в Інтернеті, виданнями «Дому Блещунова». І мріють: про поповнення та розширення експозицій, про те, щоб їхній будинок — пам'ятка архітектури (в 30-ті роки XIX століття його спорудив відомий архітектор Франц Боффо) — потрапив до списку об'єктів, які підлягають найближчим часом реставрації.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Фото Олега ВЛАДИМИРСЬКОГО.

Безплатна музика тільки на своїй кухні

ПОГЛЯД

Без втрат для власного гаманця слухати музику можна вдома. А насолоджуватися улюбленою групою за стійкою бару, де ви — бармен — влетить у копієчку. Так стверджують представники «Української музичного альянсу» та «Української ліги музичних прав», які виступили на захист авторських прав вітчизняних виконавців. Якщо музика служить комерції, тобто допомагає тим чи іншим чином заробляти гроші, автори, виконавці, виробники фонограм та відеограм мають право отримати винагороду за свою працю. Є і постанова Кабінету Міністрів про її розмір і порядок виплати. Отже, радіостанції, телеканали, а також театри, дискотеки, будинки відпочинку, бари, ресторани тощо через відповідні організації, одними з яких є ліга й альянс, зобов'язані відраховувати певний відсоток за використання музики в господарській діяльності. Це звичайна світова практика, логічна і справедлива. Однак підприємці не дуже охоче погоджуються в такий спосіб підтримувати музичну індустрію. Адже така справа добра, коли система відпрацьована. А поки вона сформується остаточно, і не діє принцип обов'язковості для всіх, хтось лишається в дурнях. Або ще один нюанс: якщо на телебаченні зафіксувати кількість ротацій кліпу нескладно, то яка ж це морока — відстежити, скільки разів за вечір слухають співака відвідувачі бару чи нічного клубу!

Тим часом українські співаки, які й без того потерпають від уподобань теле- й радіокомпанії, замислюються, чи не стане питання винагороди ще однією палкою в творчі колеса. І натякають: хотілося б, щоб нова система спонукала слухати своїх співаків. Проте здається, чи не найбільше зацікавлені у цій справі, поряд з виконавцями, виробники фонограм та відеограм, які отримують половину від загальної суми винагороди.

Ольга СРІБНА.

ЯК У БОГА ЗА ПАЗУХОЮ

почуватимуться пасажири монорейкового вагончика за швидкості 150 кілометрів на годину

Все, що написано нижче, не має жодного стосунку до літератури, хоча представлені тут книжки й названо романами. Але це романи, як у Чернишевського «Что делать?» — ніби й роман, ніби й сни Віри Павлівни, а насправді — революційна програма! Отак і тут.

Автор — київський інженер і винахідник Євген Попов. Літературна канва потрібна йому для того, щоб дохідливо розповісти про мрію свого життя — монорейкову систему (МС), аналогів якої немає в світі. МС — це новий вид високоефективного, швидкісного, конкурентоспроможного, рентабельного, екологічно чистого пасажирського транспорту для Києва. Система має найвищі ресурсо- та енергозберігаючі якості (40—60 відсотків), у 10—15 разів дешевша за метро, удвічі-втричі дешевша за швидкісний трамвай, але без його недоліків. І хоч ідею хвалять, але от прикрість: ні київська, ні навіть вища влада не виказує особливого практичного зацікавлення. На думку автора, дешевизна МС не влаштовує транспортників-ретроградів, які звикли отримувати постійні фінансові вливання на підтримку застарілої транспортної системи! Нині, як нам відомо, автор судиться за свою ідею зі столичною держадміністрацією, а замість позову подав до суду обидва свої романи — там усе докладно розписано.

І хоч книжку сьогодні випустити у світ не легше, ніж збудувати монорейкову дорогу, Євген Попов героїчно видав обидва романи за власний пенсіонерський кошт.

...Яка тема цієї сторінки? Ага — затишок і комфорт. Так ось, інженер Попов обіцяє, що за швидкості 120—150 кілометрів на годину у вагончиках МС пасажири не відчуватимуть жодної хитавиці й почуватимуться як у Бога за пазухою!

Христофор ГРУША.

Голос України

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописи не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Ⓟ Платні матеріали.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Ціна договірна

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955.

Загальний тираж 159037.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 3011059.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»